

1.
[1957. február közepén]

Tisztelt Uraim!

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete értesíti Önöket és Önökön keresztül az egész magyar munkásságot az alábbiakról:

Az Acél Szervezet mindaddig, amíg a munkások törvényes szerve, a Központi Munkástanács működését a törvényes keretek között nem folytathatja fenntartja magának a jogot a sztrájkra, felvonulása és tüntetésre való felhívás jogát.

Március 14-én 15-h-tól 17-h-ig tartó időtartamra az Acél Szervezet a szovjet megszállók ellen tiltakozó némasztrájkot rendel el. Ez idő alatt senki sem tartózkodhat a főváros utcáin.

Március 15-én a magyar szabadságharc ünnepének megünneplésére és az 1956. október 23-án kezdődő dicsőséges forradalmunk és szabadságharcunk elleni tiltakozással az Acél Szervezet tüntető felvonulást rendel el. A tüntetések reggel 9 órakor kezdődnek az alábbi helyeken:

Nemzeti Múzeum, Petőfi szobor, Hősök tere, Váci út, Margit-híd, Bem szobor, Dózsa György út, Szabadság tér.

A tüntetések követeléseai és jelszavai a következők:

1. A szovjet csapatok vonuljanak ki Magyarországról.
2. Magyarország kössön olyan szerződést a három nyugati nagyhatalommal, mely szerint a hatalmak biztosítékot vállalnak Magyarország függetlenségének megvédésére, arra az esetre, ha az országot bármely állam megtámadná.
3. A hazaáruló és törvénytelen Kádár-kormány azonnal mondjon le.
4. Magyarország ideiglenes kormányzását adják át egy a munkástanácsokból alakult kormányzó testületnek.
5. Ez a testület a törvényes kormány megalakulásáig ismerje el az egyházak és felekezetek önrendelkezési jogát, a szabad vallásoktatást, az egyetemi autonómiát, a munkásság sztrájkjogát, a szabad pártalakítás jogát, a polgárok gyülekezés és sajtószabadságát.
6. A 4. pontban említett kormányzó testület ismerje el, hogy a munkástanácsok a magyar dolgozók jogos gazdasági, politikai és jogi képviselői, működésükben kötelességük a munkásságot mindezen területeken képviselni, egyetlen kizárólagos felettes szervük az önmagukból választott Központi Munkástanács.
7. Azonnal szüntessék meg a normabérezést az egész ország területén és 14 napon belül gondoskodjanak az egész ország területére érvényes órabér-rendszer kidolgozásáról
8. Azonnal tegyék meg az előkészületeket a szabad választásokra, ENSZ ellenőrzés mellett.
9. A Kádár-klikkel szemben álló politikai foglyokat azonnal bocsássák szabadon, a statáriális eljárást pedig a szovjet érdekeket kiszolgáló hazaárulókkal szembe alkalmazzák.
10. Azonnal tegyék közé a Szovjetunióval és a népi demokratikus országokkal eddig megkötött valamennyi gazdasági szerződés szövegét, azoknak titkos záradékaival együtt.
11. Követeljük a magyarság nemzeti érzületének és nemzeti ünnepeinek tiszteletben tartását. Nekünk magyaroknak március 15-e, október 6-a, október 23-a, és augusztus 20-a piros betűs, munkaszünettel járó nemzeti ünnepeink. Október 6-a a dicsőséges 1848/49-es (itt: 1948/49) szabadságharc vértanúinak, október 23-a a dicsőséges 1956-os forradalomnak ünnepe. Augusztus 20-a nekünk nem alkotmányünnep, hanem Szent István, a magyarság dunamenti hazáját megszilárdító és megvédelmező nagy királyának ünnepe.

12. Azonnal szüntessék meg a szovjet zsarnoksággal szemben álló hazafiak megkínzásának és elítélésében résztvevő és ilyen cselekményekre utasító személyeket valamint az összes szovjetbérenc hazaárulót azonnal állítsák független bíróság elé.

13. Szűnjön meg a diktatórikus állam torzszülötte: a Legfelsőbb Ügyészség. A legfelsőbb ügyész és helyettesei független magyar bíróság előtt feleljenek gaztetteikért.

14. A magyar parasztnak meg kell engedni, hogy maga döntsön saját sorsa felől. azt termeljen és annyit, amennyit akar.

A tüntetés jelszavai:

Petőfi Nemzeti dalának minden sora, ezen kívül a következők:

Miénk legyen ez a haza! Oroszokat vigyék haza!

El van vetve a kocka! Oroszoknak irány Moszkva!

Kádár, Apró, Dögei, mind meg fognak dögleni!

Hiába gyilkol Kádár! Marad kötél, ami rávár!

Száz szónak is egy a vége! Marosánt is kötélre!

Ordíthat Marosán Gyurka, belőle lesz véreshurka!

Hazaárulókat lámpavasra! Münnich elvtársat jó magasra!

Nem halt meg még minden magyar, nem lesz az, mit Kádár akar!

Nézd a hős nemzetet Kádár! KI az ellenforradalmár?

Ávós pribék, Kádár-zsandár - ez az ellenforradalmár!

Aki ma a Pártba lépett, népe ellenségévé lett!

Jelszónk legyen: egységfront - s megvédjük e drága hont!

Ha támad a szovjet horda, egy nemzet áll egységfrontba!

Szabad egyház, szabad haza - a magyar nép akarata!

Isten, haza, szabadság, ezért küzd a magyarság!

Nem dolgozik minden vájár, amíg úr lesz itt a Kádár!

Dudás, Szabó hős halála nemzetünk bosszúját várja!

Nyilatkozzon nekünk Kádár, hogy hová lett Maléter Pál!

Dicső nagy lesz az a nemzet, mely ennyi mártírt nemzett!

Magyar urán, magyar kincs! Ehhez másnak köze nincs!

Szabad népet, szabad földet! Vörös május nem lesz többet!

Októberünk nem felejtünk, szent, új márciust teremtünk!

Ezen kívül a magyar hiszekegy:

Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában!

Hiszek egy isteni örök igazságban!

Hiszek, hiszek Magyarország feltámadásában!

Aki magyarnak érzi magát, az ott lesz. Minden igaz hazafira számít a nemzet. A munkásság, mikor a nemzet ügyéért tüntet, saját jogaiért, a munkástanácsok szabadságáért megy ki az utcára!

A szovjet zsarnokok é az őket támogató hazaáruló bitangok fegyverrel verték le a szabadságharcot, de a forradalmat leverni nem tudták és nem tudták elvenni a nemzet felszabadulásába vetett hitünket.

Október új korszakot készített elő történelmünkben. A gyilkos erőszak elérte azt, hogy ma az egész ország követelje ezt az új korszakot. A magyar nemzet hangja harsogja a zsarnok fülébe:

Új márciust,

új márciust,

új márciust!

„Hazádnak rendületlenül légy híve, óh magyar!”

Olvasd! Terjeszd! Add tovább!
A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete

[1957. március első felében]

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete megküldi Önnek is felhívását azzal, hogy a levél teljes szövegét álnéven feladott levélben közölje valamennyi hazafias érzelmű ismerősével!

Mindenkihez!

Mindenkihez!

Magyarok!

A Kádár-banda aljas és hitszegő módon ismét eltörölte nagy nemzeti ünnepünket, március 15-ét.

Rendeletet adott ki, melyben március 15-ét munkanappá változtatta. Hazánk jelenlegi helyzete, nemzetünk mai megkínzása méltó felháborodást kelt minden igaz magyar szívében.

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete a törvénytelenül felosztatott Központi Munkástanács jogkörét átvéve a szovjet megszállás a hazafiak elhurcolása és a gyilkos kommunista rémuralom elleni tiltakozásul 1957. március 14-én 15^h-től 17^h-ig néma sztrájkot (ez idő alatt nem tartózkodhat senki az utcán), és március 14-én 24^h-től *március 15-én* 24^h-ig politikai tiltakozó *általános sztrájkot* rendel el. Az Acél Szervezet felhívja a munkásságot, hogy az általános sztrájk alatt március 15-én reggel 9 órára az alábbi helyeken egységesen vonuljon fel:

Hősök tere, Nemzeti Múzeum, Petőfi szobor, Üllői-út, Váci-út, Dózsa György-út, Bem-szobor, Nagykörút, Váci-utca, Szabadság-tér.

A felvonuláson a munkásság a Nemzeti Egységfront jegyében tüntessen a szovjet megszállás és a hazaárulók ellen!

A Kádár-féle szovjet ügynökségnek minden rendelete vagy intézkedése, felhívása stb., amely az általános sztrájkot és a március 15-i tüntetést van hivatva megakadályozni, előre is semmisnek tekintendő. Március 15-én, ha magyar vagy, nem az üzemben, hanem az utcán a helyed!

Éljen a Nemzeti Egységfront! Vesszen a szovjet zsarnokság!
Előre Magyarország függetlenségéért!

„Hazádnak rendületlenül légy híve, óh magyar!”

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete

[1957. május elején]

Tisztelt Uram! (Asszonyom!)

A Nemzeti Ellenállás Acélszervezete felszólítja Önt, hogy tegyen eleget hazafias kötelességének és e levél kézhezvételétől számított 24 órán belül, legalább 10 hazafias érzelmű ismerősének küldje meg e levél másolatát. Lemásolás után a levél és amennyiben a másoláshoz indigót használt, az indigó is égetéssel megsemmisítendő. Ebben és további leveleimben közöltek tartozik a legnagyobb titokban tartani. Természetesen a borítékon jelzett feladó is álnév legyen.

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete értesíti a nemzetet, hogy Nemzeti Híradó címmel levélújságot indított. A Nemzeti Híradó 1957 májusi, azaz első számának vezércikkét az alábbiakban közöljük:

Magyarok!

Ismét május elsejét ünnepelték a szovjet rendszer magyarországi csatlósai. A hazaáruló kormány és a szovjet ügynökök földig alázkodva dicsőítették a szovjet zsarnokságot. Hozsannát zengtek a „diadalmas” szovjet hadseregnek, melynek 8 hadosztályát zúzta össze a spontán felkelésszerű, hiányos fegyverzetű nemzeti forradalom. Hozsannát zengtek, mert a szervezetlen magyar felkelést a szovjet túlerő le tudta verni, néhány aljas hazaáruló segítségével. Még ma is fülünkbe cseng a nagyszerű és tartalmilag is sokat mondó jelmondat:

„Szabad népet, szabad földet,
Vörös május nem lesz többet!”

Drága Hősök! Nem ti tehetek róla, hogy ismét vörös május lett! Nem azért vörös ez a május, mert a szovjet ügynökök és a magyar hazaárulók kitűzték a vörös rongyot a házak falára. Azért vörös ez a május, mert magyar hősök, magyar mártírok vére festi vörösre.

A hazaáruló bértollnokok – akik tapsoltak a Magyar Újságíró Szövetség és a Magyar Írószövetség felosztatásakor, akik szemet hunytak a magyar írók és újságírók elhurcolása, megkínzása és deportálása felett, – szennyes rágalmakkal akarják bepiszkítani szent forradalmunk nagyszerű szabadságharcát.

Ma minden forradalmár, tolvaj, rabló és gyilkos volt. Nem úgy a nagyszerű karhatalom, a rendőrség és a párt tagjai, akik között a tisztességes, becsületes emberek tömegei zsúfolódtak össze. Most Kádár, Münnich, Marosán, Biszku, Révész és a többi szovjet ügynök; ezek az igazi nagy magyarok, akik testestől-lelekestől eladták magukat és magukkal együtt az országot a szovjet imperializmusnak.

Magyarországon ma az elesett hóhéroknak rendeznek dísztemetést. Ezek a mártírhóhérok. Senki sem említi meg, hogy a nagy hős Gáti ÁVH-s tiszt és a többi szovjetbérenc gazember mennyi ártatlan, békés felvonulót gyilkoltatott meg. Az ÁVH-sok hozzátartozói a „szegény szerencsétlenek”. Annak a többszázezer magyar hősnek a hozzátartozói nem számítanak, akiket az ÁVH-s gyilkosok és a szovjethorda öltek meg. A csepeli, újpesti, angyalföldi, dunapentelei, dorogi, miskolci, diósgyőri, pécsi, győri (s ki tudná mind felsorolni) munkásfelkelők mind álcázott kapitalisták, grófok és bankárok voltak, ellenforradalmárok, kik a munkásoknak oly sokat nyújtó „proletár államot” akarták megdönteni. Arról nem beszélnek, hogy milyen szédítő nyomorban élnek és éltek a kommunizmus uralma alatt a munkások mindenütt, miközben a kommunista arisztokrácia egy-egy tagja egy-egy este 5-600 forintokat költött el egy kis „szórakozásra”. A nyugdíjazott

igazgató elvtársak, ma is 2-3000 ezer forintokat kapnak havonta, míg a szerencsétlen kubik tömegeinek 4-500 forint havi nyugdíjból kell tengetniük öreg napjaikra nyomorúságos életüket.

Ezért érzi szükségét ma is a rendszer a lelketlen és öldöklően vérengző terrornak. Dísztemetést rendeznek a kitűnő honvéd őrnagyoknak és pártfunkcionáriusoknak, akik elesetek a „munkáshatalomért”. Természetesen senki sem írja a nevük mellé, hogy ÁVH-s bandita, szadista gyilkos, több ember megkínzásáért és megöletéséért felelős szovjetbérenc véreb volt az elesett, „szegény kis bárány ártatlan” kommunista.

Hogy ki védi és ki védte a munkáshatalmat, arról beszélhetnének a munkástanácsok letartóztatott munkástagjai.

Az ellenforradalmi restauráció győzött. Győzött a szovjetbérenc ellenforradalom. De ne tekintsék ezt a győzelmet véglegesnek. A Nemzeti Forradalom nem bukott el, csak alul maradt az első küzdelemben. Azok a szabadságharcosok, akik hazánk hegyei között elrejtőzve élnek, nemzetünk szerető gondoskodásából láthatják, hogy a nemzeti forradalom él.

Minden magyar vallja és tudja, hogy bármi szennyet és piszkot kentek is rájuk, szent nevüket nem tudták bemocskolni: Dudás József, Szabó János, Tóth Ilona, és a megszámlálhatatlanul sok, nagy nemzeti mártír, értünk és a nemzet szabadságáért áldozta fel dicső életét. *A nemzet sohase felejt el nagy nevüket!*

Az a 12 000 internált, aki Kistarcsán kénytelen egy ágyon tizesével aludva, kószolgatni a kommunizmus világszabadságát és a börtönökbe összehordott sok hazafi ne csüggedjen!

A nemzet lelkében él a bosszú érzete. Bosszú a szenvedésekért, a könnyekért, a rettegésért, a kiömlő vérért, és a halálért! Eljön még a várva-várt idő, mikor a nemzet bosszúálló karja összetöri a kommunizmus bálványát!

Ti, drága magyar testvérek! Akiket a vörös május gyötrelme a legközelebről érint, ne sírjatok, ne keseregjete! Ellenkezőleg. Tanuljatok meg gyűlölni. Szent gyűlöletet élesszen a lelketek! Mindig jobban és jobban gyűjtsétek az erőt, hogy ez a gyűlölet elárassza egész bensőtöket. Jól jegyezzétek meg: Eljön a nap, amikor a ti haragotok lesz a bíró, a gyalázat uralma felett!

„Még jöni kell, még jöni fog egy jobb kor, mely után
Buzgó imádság epedez százezrek ajakán!”

„Hazádnak rendületlenül légy híve, óh Magyar!”

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete

[1957. május második felében]

Tisztelt Uram! (Asszonyom!)

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete megküldi Önnek továbbításra a Nemzeti Híradó első számának itt közölt cikkét:

Hazugság és valóság

Megint beszédet mondott a moszkvai Kreml magyarországi Paprika Jancsija. Ezúttal az „Országgyűlés”-nek csúfolt budapesti bábszínházat örvendeztette meg szónoklatával. Tréfás kedvében volt és mint ahogy az Paprika Jancsihoz illik, viccelődött kicsit.

Fura viccei vannak ennek az elvetemült, de csekély jelentőségű szovjet ügynöknek. Valami olyasféle viccekről van szó, mint mikor a rabló, vagy a gyilkos tréfásan felszólítja áldozatát, hogy készüljön el a legrosszabbra.

Ezeket az aljas gazemberségeket tartalmazó, tragikusan szomorú végzetet jelentő viccelődéseket a nemzet nem tapsolta meg, sőt legszívesebben leköpte volna a szónokot.

Dörgő tapssal jutalmazta azonban az országgyűlési bábszínház minden szereplője. Hogyisne! Hiszen akik ellenkezhetek volna, azokat – még mielőtt a képviselő elvtársak összegyűlhetek volna, hogy meghallgassák a hevenyészve összeállított mentelmi bizottságnak a kormánytól már elkészítve megkapott jelentését – már réges-régen marhavagonokba zsúfolva Ukrajnába és Szibériába szállították egy kicsi robotra. Na de ha itt maradtak volna, akkor se változtatott volna nagyon a kép. Hiszen emlékszünk még arra az időszakra is, mikor Sztalin isten még nem volt a halottak kriptájában (bár mostanában feltámasztásával kísérleteznek) és amikor nevének kiejtésére harsányan imádni kellett őt. Vajon meg merte-e tenni valaki, hogy mikor mindenki felugrott helyéről és ütemes tapsba kezdett, ne verte volna pecsenye vörösre a tenyerét? Vagy ne ordított volna éljent a nagy Sztalin dicsőséges, szent és mindenható nevére? Ki mert volna ilyesmit megtenni? Ki akarja kockáztatni személyi biztonságát, csekélységéért? Nem igaz? Nos, a mai országgyűlés ugyancsak nem kockáztathatja meg e céltalan ellenkezést.

Kádár János olyan pici kis figura, olyan elenyésző még a Paprika Jancsik sorában is, hogy pusztán az ő személye miatt nem is foglalkozunk a beszéddel. De amikor Kádár beszél, nemcsak a Paprika Jancsi beszél, hanem Moszkva és nevezetesen Hruscsov „elvtárs” beszél az ő szájából. Azzal viszont foglalkoznunk kell, hogy mit akar tenni hazánkkal a szovjet imperializmus.

A beszéd két részre oszlik. Egyik a kormány beszámolója, másik a felszólalásokra adott összefoglaló válasz. Nincs helyünk sem időnk ahhoz, hogy az egész beszéddel foglalkozunk. A beszéd mindkét részéből foglalkozni fogunk azokkal a megállapításokkal, amelyek különösen sértőek voltak a magyarságra nézve.

A nemzeti forradalom győzelme után a kormányt alkotó négy koalíciós pártról az a véleménye Kádárnak, hogy maga a koalíció haladás ellenes volt, mert a diktatúra helyett demokráciát – ahogy ő mondja: burzsoá restaurációt – akart és éppen ezért szovjetellenes volt. A Szociáldemokrata Párt létrehozása – szerinte – „az ellenforradalom legveszélyesebb támadását jelentette a munkásosztály hatalma ellen”.

Megszoktuk már, hogy a kommunista frazeológia szerint csak az szolgálja a haladást, amely közvetlenül elősegíti a kommunisták rémuralmát. A Szociáldemokrata Párt megszervezése a

kommunista diktatúrára mért csapások közül valóban a legnagyobb csapás volt, mert rövidesen világossá tette volna, hogy a munkásság nagy tömegei határozottan meggyűlöltek a kommunizmust.

Nemcsak a koalíciót jellemezte a szovjetellenesség. Az egész forradalmat a szovjetellenesség kellett, hogy jellemezze, ami természetes, hiszen a forradalom a szovjet elnyomás elleni felkeléssel indult meg.

Azt állítja Kádár, hogy a kormány türelmes volt és intette a Munkástanácsok Központi Bizottságát és az Írószövetséget is, hogy legyenek jó kommunisták és imádják a szovjet elnyomókat; akkor nem lesz semmi baj. Ezt egyikük sem volt hajlandó megtenni és így „kénytelen” volt a „kormány” – miféle kormány? A Kádár-féle ellenforradalmi szovjet bábkormány, amely az ország törvényes kormányával szállt szembe – felosztatni a Központi Munkástanácsot, az összes területi munkástanácsokat és az Írószövetséget.

Meddig tartott vajon a bábkormány „türelme”? A Kádár-banda addig volt „türelmes”, amíg tarthatott a Központi Munkástanács utasítására bármely pillanatban bekövetkező általános sztrájktól. Mihelyt ettől már nem kellett tartania, rögtön annyira türelmetlen lett a kommunista bábkormány, hogy a hazafiak, újságírók, írók tömegeit íteltette el, annyira türelmetlen lett a Kádár-féle szovjet ügynökség, hogy parancsára a bíróságok röpcédula terjesztésért 5-15 évig szabtak ki börtön és fegyházbüntetéseket. Kérdezzük meg Kádárt, hogy a kormány jószívű türelmének mik a bizonyítékai? A kommunizmus ellen felszólaló hány író, újságíró, és munkástanácsstag van szabadlábon, mennyit vittek el a „szocializmus országába” és hányan „költöztek el” ebből az árnyékvilágból a „türelmes” kommunista „emberbarátok” jóvoltából.

Kádár ezek után a következő hazugságokat mondta: „A nyugati sajtó híreiből tudjuk, arra számítottak, hogy a fegyveres ellenforradalom leverése után tömeges megtorlás következik. Nem következett.”

Nem tudjuk, mit neveznek a kommunista elvtársak tömeges megtorlásnak, nekik ugyanis mindenestre más fogalmaik vannak, mint a normális, egészséges embereknek. Szerintünk azonban az elfogott szabadságharcosok megölése, a szabadságharcosok deportálása, a munkástanácsstagok, írók, újságírók elhurcolása, megkínzása, az egyszerű hazafiak *tömegeinek* megkínzása, internálása, börtönbe zárása és statáriális bíróságok elé állítása jelentős mértékben kimeríti a tömeges megtorlás fogalmát. Ez a tömeges megtorlás az itt felsorolt összes kellékeivel együtt még ma is tart.

Kádár-szerint csak osztályok vezethetnek forradalmakat és sem az értelmiség, sem az ifjúság nem osztály. Ennek a kérdésnek megvitatására most nem kezdünk vitát.

De foglalkoznunk kell egy ezzel kapcsolatos másik kijelentésével: „*A nép számára, és talán leginkább éppen az értelmiség és az ifjúság számára tragédiához vezetett az, hogy a párt és a munkásosztály vezetése helyett az értelmiség és az ifjúság akarta a nemzet vezetését átvenni.*”

Az ifjúság és az értelmiség nem akarta átvenni a nemzet vezetését, hanem az ifjúság és az értelmiség vezette a nemzetet. Az ifjúság és az értelmiség vezette a nemzet forradalmi szabadságharcát, a nemzeti függetlenségért, a szovjet imperializmus és a kommunista zsarnokság ellen, társadalmi síkon. Azaz az ifjúság és az értelmiség köré tömörült az egész magyar nemzet a szabadságharcban. A munkástanácsok, amik az ifjúság és az értelmiség javaslatára jöttek létre a munkásság nagy tömegeit összefogó szervezettel a munkásság gazdasági és politikai irányításával segítették, támogatták a zsarnokság elleni harcot, de a vezető erő; az ifjúság és az értelmiség maradt. Ezzel megdőlt a kommunistáknak a forradalmakról alkotott minden dogmája. Ez ennek a világtörténelemben nagy jelentőségű nemzeti forradalomnak egyik fontos, habár nem is a legjelentősebb tanulsága.

Sem a nép, sem az ifjúság, sem az értelmiség emiatt semmi esetre sem károsodott. Sőt, ellenkezőleg! A magyar nemzet minden becsületes tagjának határozottan haszna volt abból, hogy (amit nemzetünk többsége már rég tudott) most a nyugati országok és az egész világ dolgozói megtudhatták, hogy a kommunistáknak a forradalomról alkotott dogmái mindenütt csak az emberek félrevezetésére szolgálnak és a szovjet imperializmus malmára hajtják a vizet. A világon csak bizonyos elenyésző kisebbségnek, a szovjet ügynökségeknek, a kommunista pártoknak és a kommunistabarát szervezeteknek volt ebből kárunk.

Csodálattal kell adóznunk Magyarországnak legbutább miniszterelnöke történelem tudásának. Köszönjük, hogy kiegészítette tudásaink előtt idáig ismeretlen adatokkal hiányos történelem szemléletünket. A miniszterelnök „elvtárs” ugyanis a következőket mondta: „Ami az úgynevezett Kossuth-címerrel illeti. A történelmi hűség kedvéért meg kell mondanunk, hogy ez az osztrák-magyar monarchia idejében a királyi koronával a Habsburg monarchia egyik jelvénye volt. Ebből a jobbagyságot jelképező kettős kereszt az imperialista törekvéseket kifejező hármaskör és négy folyó nem a mi új úton járó magyar népünk eszméit fejezi ki”.

Ez a néhány mondat önmagáért beszél, de azért annyit mindenesetre hozzá kell fűznünk, hogy:

1.) A Kossuth-címer korona nélkül Kossuth-címer és nem azzal együtt.

2.) A Kossuth-címer amióta megszületett, mindig a Habsburg-ellenes tábor, a magyar függetlenségért harcoló tábor jelvénye volt. Ezért vált most is a függetlenségért harcolók jelképévé.

3.) A mi nyelvünkben nem úgy, mint az orosz nyelvben, a paraszt és a keresztény nem egymáshoz hasonló szó. A kettős kereszt a kereszténység jelképe, annak a jelképe, hogy Szent István királyunk a kereszténység nagy védszentjének, Szűz Máriának oltalmába ajánlotta az országot.

4.) A három hegy és a négy folyó, amikor a Kossuth-jelvény megszületett, Magyarország többszáz éves, jogos, vérrel megszentelt tulajdona volt. Akik elrabolták tőle, ezeknek nagy részét azokat illethetné meg az imperializmus vádja.

5.) Hogy a mi új úton járó népünk eszméit mi fejezi ki, azt a hős magyar nép bebizonyította 1956. október 23-tól november 4-ig, a dicsőséges magyar októberi forradalom időszakában.

Kádár nyilatkozott a károk összegéről. Annak idején 14 milliárdot vallott be, most 20 milliárdot vall be, de hogy is kívánhatnánk, hogy egy kommunista miniszterelnök őszinte legyen. Mi azonban szavahihetőbbnek tartjuk az országban járt segélyszervezetek gazdasági bizottságának felmérését, mely szerint 30 milliárd forint kárt okozott hazánknak a szovjet imperializmus vandalizmusa.

Ezek után arról beszél Kádár, hogy a gazdasági stabilitás megőrzését a „testvéri szocialista országoknak”, de főleg a Szovjetunióknak köszönhetjük, mert ezek az országok „nagyarányú segélyt és hosszúlejáratú áru és devizahitel formájában segélyt adtak”.

Tudomásunk szerint a Vöröskeresztes segélycsomagok közt egyetlen szovjet, cseh, román, bolgár, albán, vagy kínai csomagot se látni, annál több amerikai, angol, svájci, svéd, olasz, holland, norvég és dán segélycsomag kerül még napjainkban is kiosztásra.

Miből fedezte a Kádár-kormány az ország élelmiszerellátását? A nyugatról beözönlött csillagászati számokkal kifejezhető segélyekből, vagy az ún. „testvéri szocialista országok” segélyeiből?

A cikk további részét következő levelünkben folytatjuk.

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete

[1957. május második felében]

Tisztelt Uram! (Asszonyom!)

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete továbbításra megküldi Önnek a Nemzeti Híradó első száma „Hazugság és valóság” című cikkének folytatását.

Ami a nagyarányú szovjet gazdasági segítséget illeti, ahhoz is van egy-két szavunk. A szovjet-magyar megállapodásnál a Szovjetunió 885 millió rubel kölcsönt adott Magyarországnak. Számítsuk ki, mennyit jelent ez forint összegben. A világpiaci ártáblázat szerint 1 rubel értékének 150 Ft felel meg. Vagyis a Szovjetunió 1 milliárd 327 millió forint hitelt nyújtott Magyarországnak. Mit jelent ez a 30 milliárdos kárhoz képest? De még valamit hozzá kell fűznünk. Az „önzetlen, baráti” Szovjetunió a rubel árfolyamát a világpiaci árértékelés figyelmen kívül hagyásával, annak kétszeresével számol a kereskedelmi kapcsolatainkban. Azaz szerintük 1 rubel = 3 forinttal. Vagyis szovjetunió a kölcsön és kamatok visszafizetésén felül még + 100%-os hasznot vág zsebre.

Különös véleménye van a művészetéről Kádár Jánosnak. Idézzük: „Enyhén szólva elgondolkoztató, hogy annak a Molnár Ferencnek, akinek a Horthy-korszakban évente átlagosan egy színdarabja került bemutatásra, most 1957 áprilisában, s röviddel az ellenforradalom fegyveres erejének szétverése után, hat darabját tűzték műsorra színházaink.” – Nem óhajtunk Molnár Ferenc színdarabjainak értékéről beszélni, de az azt hiszem az egész világ színházi közönsége előtt nyilvánvaló, hogy pl. Szimonov lehetne jobb nála a színművészetben.

Ettől függetlenül úgy gondoljuk, enyhén szólva felháborító, hogy egy magát magyarnak nevező miniszterelnök így nyilatkozik a magyar színművészet olyan világhírű alakjáról, mint Molnár Ferenc. Ezek után nem csodálható, hogy csak azokat a művészeket hajlandó a rendszer támogatni, akik az úgynevezett „szocialista életet” ábrázolják; azaz jólétnek festik a nyomort, boldognak ábrázolják a gyötrődő és szenvedő munkást, gondtalannak a csődbefuttatott, vergődő parasztot, és főleg kommunistának a rendszert halálosan gyűlölő ifjúságot.

A szovjet bábkormány tiltakozott az ellen, hogy az ENSZ-ben továbbra is napirenden szerepeljen a magyar kérdés. Az ENSZ nagyon helyesen öttagú vizsgáló bizottságot állított össze, melynek feladata, tanúvallomások alapján meggyőződni a szovjet nemzetgyilkosság tényéről és azt az ENSZ közgyűlés elé tární. Kádár bejelentette, hogy a bábkormány meghívta Magyarországra Hammarskjöld-öt, az ENSZ főtitkárát. *Csak hogy nem most kellett volna meghívnia, hanem 1956 novemberében kellett volna beengednie az országba*, akkor amikor az ENSZ végre határozatot hozott, és amikor a bábkormánynak lehetősége lett volna bebizonyítania, hogy valóban grófok, bárók és tőkésék álltak harcban a kommunizmussal.

„...véleményem szerint a vezetésnek nem az a feladata, hogy a tömegek óhaját és akaratát valósítsa meg. Akármilyen furcsán hangzik ezt kimondani, véleményem szerint a vezetés feladata, hogy a tömegek érdekeit valósítsa meg.” – Külföldön nem hiszem, hogy értené valaki ezt a fából vaskarikát, hiszen nyugaton és mindenütt, ahol értelmesen gondolkodó emberek élnek a földön, természetesnek tartják, hogy a tömegek érdekei egyirányúak a tömegek akaratával. Ez valóban mindenütt így is igaz. Kádárnak ez a mondata – nem magyarul, hanem kommunista nyelven – azt jelenti, hogy a kommunista vezetőknek nem az a feladatuk, hogy a nép óhaja szerint cselekedjenek, hanem hogy minden fenntartás nélkül végrehajtsák azt, amit a szovjet vezetőség a nép érdekében lévőnek mond.

Akárhogy is kertelt Kádár, mégiscsak be kellett vallania, hogy a kommunizmusnak Magyarországon ma rengeteg ellensége van. Ugyanakkor kiáll a rendszer ellenségeinek szigorú megbüntetése mellett.

Az áremelés magyarázatára felhossa, hogy a kormány előzőleg felemelte a béreket. Az szinte természetes a kommunisták szemében, hogy minden általános béremelés indokolatlan. A következménye csakis az áremelkedés lehet. Azt állítja, hogy annak idején, mielőtt megadták volna, ő ellenkezett és nem akart beleegyezni a béremelésbe. Ez hihető is. Minden biztonnyal szovjet gazdái intették, hogy írja alá a rendeletet, ezzel is több munkást tud maga mellé csalogatni. Aztán a már említett vicces módon indokolta az áremelést: *„Viszont kötelesek vagyunk-e mi az iparcikket és néha a bort is a köz nyomására olyan áron adni, hogy minden liternél öt forintot nemzeti ajándékként adnak annak, aki megissza? Vagy lehet-e azt tartani, hogy valamilyen cikknél a vásárló leteszi a pénzt az asztalra, de az egyértelmű azzal, mintha még a kasszából 180 forintot odaadnánk neki azért, mert szíveskedett megvenni? Nem lehet ezt csinálni!”*

Érthető, hogy aki ezt a cinikus, aljas és arcátlan iróniát hallotta, akárcsak a rádión keresztül is, arcába szökött a vér és ökölbe szorult a keze. Szinte szeretett volna az arcátlan gúnyolódó képébe vágni. Nyilvánvaló, hogy senki sem érezte nemzeti ajándéknak a 400 forintos férfi félcipőt, a 900 forintos női kabátot, a 6-8000 forintos rekamiét, a 4-500 forintos kardigánt, ugyanakkor, amikor az élelmiszer árak sem túl alacsonyak, hiszen 1 kg kenyér 3 forint, 1 kg zsír 28 forint, 1 kg hús 30 forint, 1 kg cukor 12 forint, ugyanakkor a dolgozók átlag keresete havi 8-900 forint, mert a legalacsonyabb havi kereset 400 forint.

Beszéde végén mondott valami igazat is Kádár miniszterelnök elvtárs, amikor miniszterelnökké való kinevezésének időszakáról beszélt. Ezt mondta: [...] Mint tudjuk, a késői meghívást nem fogadta el.

Azt mondja Kádár, hogy az ő bábkormányára megszüntette a begyűjtési rendszert. Mi ezt másképpen tudjuk. Mi úgy tudjuk, hogy a nemzeti forradalom legnagyobb eredménye a begyűjtési rendszer megszüntetése volt. Ezt a forradalmi vívmányt a kommunisták sem tudták eltörölni, kénytelenek voltak belenyugodni.

Azon sem csodálkozunk, hogy Kádár és kormányának tagjai ragaszkodnak a szovjet megszálláshoz, hiszen mindenki jól tudja, hogy ők csak addig tekinthetők élő embereknek, amíg szovjet megszállók vannak hazánk területén.

Kádár szerint a nemzeti forradalom sovinszta jellegű volt és ha meg tudott volna szilárdulni, okvetlenül a szomszéd államokkal való háborúba sodorta volna az országot. Erről azt mondja: „...én kijelentem, ha a hatalmat kezükbe kapták volna, nem kell sokat mondani, talán annyit, hogy elemeiben megszilárdítsák a hatalmukat, mondjuk 2-3 hét leforgása alatt, az ország három határán lángban állt volna Európa. Ezt a vak és az ostoba is tudja.” – Igaz-e ez? Melyik volt az a csoport a nemzeti forradalomban, amelyiket a Kádár-banda a legjobban gyűlölt, és tiszta nemzeti irányra miatt a kommunisták sovinsztának hirdettek? A Magyar Nemzeti Forradalmi Bizottság volt ez. Vezetője Dudás József. A bizottságot azért is gyűlölték annyira a szovjetbérencek, mert a forradalomban a Nemzeti Egységfrontja jelszavával lépett fel. Vegyük elő a Magyar Nemzeti Forradalmi Bizottság lapja, a Magyar Függetlenség I. évfolyam 6. szám, azaz 1956. november 3-i számát. Felelős szerkesztő Dudás József. A lap harmadik oldalán a bal sarokban – „ismerjük a veszélyt!” – címmel kis cikket írt egy Witt Iván nevű hazafi. Ebben a következőket olvashatjuk: „Hogy akarunk beilleszkedni a kultúrnépek nagy családjába, hogy a békés egymás mellett élés elvét maradéktalanul magunkénak valljuk. Nem reagálunk a nagyhatalmi sovinizmus áskálódásaira, olyan formában, hogy az ilyen provokációknak eredménye is lehessen. Elutasítjuk, megvetjük, mert ez a néptől – legyen ez bármely nemzet fia – meggyőződésünk, hogy

teljesen idegen. Azok a reakciós elemek, akik még mindig nem hajlandók tudomásul venni, hogy az ő idejük lejárt, hiába próbálkoznak, legfeljebb azt az esélyüket játsszák el, hogy a becsületes társadalom egyáltalán befogadja őket.”

Kinek higyjünk (sic!)? Hazánk leghazugabb miniszterelnökének, vagy a saját szemünknek? Hogy a vak és az ostoba mit tud és mit nem, azt önmaga talán meg sem tudja állapítani, hiszen ezért vak és ostoba. Tehát ezért hisz Kádárnak. Szerencsére ilyen ember a magyarok közt kevés van. Érdeemes meghallgatni a külföldi kommunistáknak és kommunista barátoknak, hogyan vélekedik egy valódi szovjet bábminiszterelnök gazdái akaratából.

[a levél-újság befejező része az eredeti iratokból hiányzik]

6.
[1957. június]

Tisztelt Uram! (Asszonyom!)

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete továbbításra megküldi Önnek a Nemzeti Híradó 2. száma vezércikkének első részét.

Ugyanazon időszakban, mialatt hazánkban a kommunista országgyűlés jogfosztó törvényeinek (diktatórikus sajtótörvény, a külföldi névházassággal menekülni akaró nők részére alkotott állampolgársági törvény, a bírósági perek fellebbezését megnehezítő törvény, újabb tervgazdálkodásról, munkaversenyről szóló törvények, stb.) megalkotása folyt, Hruscsov, szovjet diktátor, Sztalin utóda nyilatkozott a „Columbia Broadcasting System” nevű amerikai televíziós társaság képviselőinek.

Mindkét esemény érdekli a nemzetet. Úgy gondoljuk, hogy a Kádár-rezsim aljas politikája ma már annyira tisztázódott a nemzet előtt, hogy annak jogfosztó törvényeihez nem kell megjegyzéseket fűznünk. Foglalkoznunk kell azonban, a szovjet diktátornak az amerikai televíziós társaság képviselőinek adott válaszaival.

Hruscsov szavai az amerikai és a világ többi népében nagy felháborodást váltott ki, hiszen a magyar forradalom leverése után alig hét hónappal a világ népei is meggyőződhetnek a szovjet politikai alattomoságáról. De lássuk csak, hogyan hangzottak el Schorr, Norris és Cutler uraknak azok a kérdései, melyek ismét leleplezték és a világ elé tárták a szovjet államrend igazi arcát.

Cutler tette fel az első fogas kérdést: „Úgy hallottam, hogy a szakemberek véleménye szerint még a világ egyetlen országában sem sikerült négy esztendő alatt három és félszeresére emelni a hústermelést. Talán Önöknél, kommunistáknál van valami olyan módszer, amely biztosítja, hogy minden tehén ikerborjakat elljen?”

Hozzá tehetne volna még Cutler a kérdéshez azt is, hogy a tudomása szerint a szovjet lakosság és a kommunizmus áldásos működése következtében aránylag elég kevés húst fogyaszt, várható, hogy a legközelebbi jövőben jóformán a kása és a káposztaleves lesz a lakosság többségének egyedüli eledele a kenyéren kívül. Nem valószínű, hogy egy ország, melynek lakossága alig eszik húst, nagy mértékben emelni tudja az állattenyésztés hozamát. Hruscsovnak azt a válaszát, mely szerint lehetségesnek tart egy olyan szovjet módszert, aminek alkalmazásával a tehének valóban ikerborjakat ellenek, élénk derűtség, harsány hahota fogadta, de nemcsak a beszélgetést közvetlen közelről hallgatók, hanem az egész világ televíziós hallgatói részéről. Ezután Hruscsov azt mondta, hogy sertésenyésztéssel kívánják emelni a hústermelést, de utána következő szavával agyonütötte önmagát, mert nem hízó sertéseket akarnak tenyészteni, hanem Baconsertéseket. A Szovjetunióban ugyanis nincs még ezer ember sem, aki értene a disznóhízaláshoz vagy a vágás utáni húsfeldolgozáshoz, és az a néhány ember, aki ért hozzá, az is külföldön (pl. nálunk, magyaroknál) tanulta meg.

Hruscsov azt állította, hogy az amerikaiaknak nem kell félniük a szovjet szakácsoktól, azok nem csinálnak Amerikában forradalmat. Mi viszont élénken emlékszünk még arra, hogy pl. Iránba addig jártak a szovjet szakácsok és egyéb „szovjet gazdasági szakemberek”, „kulturális küldöttségek”, amíg ott egy Moszadik nevű ember vezetésével szovjetbarát kormány került uralomra. A „szovjet szakemberek” Szíriának és Egyiptomnak olyan „önzetlen baráti szaktanácsot” nyújtottak, hogy ott ma is szovjetbarát kormányok állnak fenn. Arról már nem is beszélünk, hogy mit jelentettek pl. Magyarország, Lengyelország, Bulgária, Románia, Csehszlovákia és Kelet-németország számára a szovjet szakemberek „önzetlen támogatásai”.

Hruscsov szóvá teszi az embargo-t is. Úgy látszik elvárja az USA kormányától, hogy minden korlátozás nélkül szállítson nyersanyagot a „Béke Országainak”, azoknak a fegyvereknek a gyártásához, melyekkel a világot akarja leigázni a szovjet imperializmus.

Hruscsov több propagandaszólamot megismételt a beszélgetés alatt. Íme az egyik: „...a magunk részéről mindent megteszünk, hogy biztosítsuk a különböző rendszerű országok, azaz a kapitalista és a szocialista országok békés egymás mellett élését.” Erre Norris a többek közt megkérdezte: „...arra következtethetünk-e, hogy önök megszüntetik az Amerika Hangja adásainak zavarását...?”

Mit válaszolt erre Hruscsov? „...ha jó hangot hallunk, nemcsak hogy nem zavarjuk, de igyekszünk erősíteni ezt a hangot, hogy hallani lehessen az egész országban. De ha az idegen hang rontja a „hallást”, akkor minden ember kikapcsolja a rádiót, ha ki lehet kapcsolni, ha nem lehet, akkor zavarja, mert az ilyen hang kellemetlenül érinti hallóberendezését. Ezért nem fogjuk zavarni Amerika Hangját, ha valóban Amerika Hangja lesz, mi az amerikai népet tiszteljük. De ha nem Amerika Hangja, hanem valamilyen rosszindulatú üvöltés hallatszik, és pont Amerika hangjának nevezik, akkor nem akarjuk, hogy a szovjet népnek helytelen elképzelése legyen az amerikai népről és hangjáról.”

Norris: „Nincs itt ellentmondás, Hruscsov úr? Amikor ön gazdasági versenyről beszél és ugyanakkor úgy látszik nem engedi meg az eszmék versenyét? Ön határoz ahelyett, hogy megengedné az embereknek, döntsék el, mit akarnak hallgatni.”

Hruscsov: „Látja, ez a kísérlet, hogy elválasszanak bennünket a néptől, az elromlott lemez régi zenéje, és ezt a zenét senki sem hallgatja.

Úgy véljük, hogy nincs, nem volt és nem lesz más kormány a szovjet kormányon kívül, sem más politika a kommunista pártunk politikáján kívül, mely úgy megfelelne a Szovjetunió népe és minden ország dolgozó népe érdekeinek, mert nincsen semmilyen rossz célunk más országgal sem.

Ezért az a politika, amelyet folytatunk, nemcsak a kommunista párt politikája. A kommunista párt népének élcsapata. Következésképpen ez a nép politikája, a szovjet népek politikája és mi ezt követjük.”

Szükségesnek láttuk a szövegrészek szószerinti közlését, mert véleményünk szerint ennél arcátlanabb hazugságot a lengyel és magyar forradalom, a kijevei felkelés leverése, valamint a moszkvai béketüntetések után csak magyar kollégája, Kádár tudott mondani.

Azt elhisszük, hogy Hruscsov „hallóberendezését” – ahogy ő mondja – kellemetlenül érinti az Amerika Hangja rádióállomás adása. Hruscsov nem amiatt zavartatja ennek a rádióállomásnak adását, amivel indokolja: „Nem akarjuk, hogy a szovjet népnek helytelen elképzelése legyen az amerikai népről és hangjáról”.

Hruscsov azért zavartatja az amerikai rádió orosz nyelvű adásait, mert nem akarja a szovjet népek tudomására hozni, hogy a legnagyobb imperialista hatalomnak nevezett USA-ban, ahol a szovjet propaganda szerint világviszonylatban a legfokozottabb mértékben zsákmányolják ki az emberek millióit, az emberek szédelegnek a nyomortól, és naponta lincselik meg a négereket, ott:

1.) Még a legkisebb faluban sem alszanak a szoba padlóján, még a legegyszerűbb paraszt sem a kabátjával takarózik, hanem mindenkinek paplana, párnája, modern fekvőhelye, összkomfortos lakása van és még a legutolsó faluban sem alszanak egy helységben a kecskével,

ezenkívül minden ember ismeri az asztalt, a széket, a ruhaneműjüket pedig szekrényben és nem ládában tartják.

2.) A villamosenergia háztartási alkalmazásában a Szovjetunió, ha 100 évig építi a kommunizmust és még 25 ötéves tervet hajt végre 4 év alatt, akkor sem fogja utolérni az Amerikai Egyesült Államokat, ahol mindenki tudja, hogy mi az elektromos főzőlap, hűtőberendezés, mosógép stb.

3.) Nem tartják számon azt, hogy kinek mennyi ruhája, ingje, cipője van és mivel a ruházati cikkek igen olcsók a használt ruhákat egyszerűen eldobják.

4.) Nem dolgoznak az emberek munkaversenyben látástól-vakulásig, mint a Szovjetunióban, hanem kb. heti 40 órás munkahét alatt minden munkás keres annyit, hogy két évi törlesztésre a legjobb autót is megveheti magának, amellet pedig, hogy fizetéséből a részleteket törleszti, fényesen megél. A gyárakat az ott dolgozó munkások autóparkja veszi körül.

5.) Az étkezdekben senkitől sem kérnek zálogot az evőeszközökért, mert az emberek otthon is késsel, villával és kanállal esznek (tudniillik ez a legszegényebb háztartásban is van), tehát senkinek még csak eszébe se jut ellopni az evőeszközöket.

6.) A tisztálkodást illetőleg senki sem nézi teknőnek, vagy dézsának a fürdőkádat, az USA-ban minden ember ismeri ennek használatát.

7.) Amerikában nincsenek koncentrációs táborok és senkit se zárnak börtönbe azért, mert a kormányról megmondta a véleményét.

8.) Ami a termelést illeti; az amerikai ipar olyan korszerű gépekkel van felszerelve s olyan nagymennyiségű szenet bányászik, valamint annyi arany, réz, ezüst, vasércet, olajat dolgoz fel, hogy a Szovjetunió vezetői összetehetnék a két kezüket és térdre roskadva rebeghetnének hálát a dicsőséges nagy Sztalin istennek, ha az USA termelése összértékének a fontosabb iparágakban csak a 25%-át tudnák termelni. Nyilván mindezt igazolja az amerikai pénzgység: a dollár évtizedek óta tartó stabilitása a többi pénzegységgel szemben.

9.) Senkinek sem kell útlevel, ha az ország egyik részéből a másikba utazik és az emberek általában vonaton utaznak, mert a vonatok gyorsak, pontosak (nem vagonok, hanem a III. oszt. kocsik olyan, mint a „szocializmus nagy hazájában az I. oszt.) és olyan olcsón lehet utazni, hogy jóval kevesebbe kerül, mint az a benzin mennyiség amit az ember a kocsijában elhasználhat.

10.) A négerek közül sokan hivatalosan képviselik az USA-t nemzetközi bizottságokban és ezek nem egyszer jóízűen nevetnek a szovjet propaganda négerüldözésekről szóló meséin.

Hruscsov, természetesen, nem akarja, hogy minderről tudomást szerezzenek a Szovjetunió népei.

A cikk további részét következő levelünkben folytatjuk.

„Hazádnak rendületlenül légy híve, óh magyar!”

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete

[1957. június második felében]

Tisztelt Uram! (Asszonyom!)

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete továbbításra megküldi Önnek a Nemzeti Híradó 2. száma vezércikkének folytatását.

Hruscsov a beszélgetés alatt furcsa helyzetbe került. A televízió munkatársai többször tettek fel olyan kérdéseket, melyekkel teljesen sarokba szorították a szovjet diktátort. Több esetben jelentéktelen, dadogó, semmitmondó, tartalom nélküli válaszokat volt kénytelen adni s ezzel bebizonyosodott a szovjet diplomácia csődje is.

Mit válaszolt vajon Hruscsov Schornnak arra a kellemetlen kérdésére?: „...hogyan beszélhet ön egy bizonyos országgal való egymás mellett élésről, ha komolyan gondolja, hogy az az ország háborút tervez a Szovjetunió ellen?”

Hruscsov: „Mit tegyünk? Szeretnénk, ha nem terveznének, de önök terveznek. Számolunk ezzel.”

Természetesen nem mondhatta Hruscsov, hogy erre a propaganda blöffre szüksége van a Szovjetunióknak, mert másképpen nem tudná fenntartani a nyugati országokban a békepartizánok mozgalmát. Ez a mozgalom sokat hoz a szovjet konyhára, nélküle a kommunizmus nyugaton már régen elfelejtett fantazmagória lenne.

Melyik volt az a hatalom, amelyik először utasította el a békés gazdasági együttműködést? Úgy emlékszünk, a Szovjetunió tiltotta meg a második világháború után, a szovjet iga alatt élő nemzeteknek – melyeket módszeresen s tervszerűen kirabolt – hogy elfogadják a Marshall-segélyt, ezt a nyugattól valóban önzetlenül felajánlott és oly sok ocsmány szovjet rágalommal kísért gazdasági segítséget. Vagy nem a szovjet imperializmus kezdte-e meg a lázas fegyverkezést és a kardcsörtetést még a „bölcst” Sztalin „atya” életében és annak irányításával? Ki lépett fel a lázítás és a háborúk előidézésének, sőt támogatásának módszereivel Görögországban, Kínában, Viet-Namban, Koreában, Malajában, Indonéziában, Algériában, Marokkóban és a Közel-Keleten is? Ki fenyegetőzött azzal, hogy erőszakosan fogja egyesíteni Németországot a kommunizmus jegyében? (Az más kérdés, hogy 1953-ban Berlin lakossága bebizonyította, hogy mennyire kívánja Németország ilyen fajtájú egyesítését.) Ki kényszerítette ezzel a támadó fellépésével a nyugati államokat katonai védelmi egyezmények létesítésére? Ezt is meg kellett volna kérdezni Hruscsov elvtárstól.

Arra kérdésre, hogy a Szovjetunió miért nem jelentette be a legutóbbi öt atombomba robbantását, a következőket válaszolta Hruscsov: „És mire jó ez a bejelentés az emberiségnek? Semmire. Mi ennek a jelentősége? Ha a robbanás megtörtént, akkor megtörtént a levegő megfertőzése...” Ezután elmondja a már ismert szovjet propagandaszólamokat, úgy mint; állapodjanak meg az atombomba végleges betiltásában, stb. Ez a válasz ismét a szovjet kétszínűséget tükrözi. Mire jó a bejelentés? Majd megmagyarázzuk. Arra, hogy a veszélyeztetett terület közelébe ne menjenek emberek, amennyiben a veszélyzóna tengert, vagy sarki vidékeket érint, azt kerüljék el a hajók és az expedíciók. Érdekes, hogy a szovjet politikusok milyen nagy mértékben tudnak foglalkozni azzal, hogy az amerikai atomrobbantások hány embert fertőztek meg, de egy szavuk sincs arról, hogy a szovjet atomrobbantások hány embert fertőztek meg. Igaz, már a második világháború idejéből tudjuk, hogy a Szovjetunióban „a legfőbb érték az ember”. Ezért hajtották barom módjára az ágyúk és gyorstüzelő géppisztolyok csöve elé, szinte díszmenetben az

embereket, ezért vesztett a Szovjetunió az 1940-es finn háborúban 3 millió embert halottakban és a második világháború alatt 7 millió embert ugyancsak halottakban.

Mindinkább elérkezett a beszélgetés a döntő világproblémákhoz. Norris kérdezte meg Hruscsovtól: „mint ön is tudja újabban különböző javaslatok hangoztak el olyan meghatározott feltételek teljesítéséről, amelyek közepette a csapatokat kivonnák és ezek a kérdések Németország újraegyesítését is érintik. Szeretném megkérdezni öntől, hogy a szovjet kormány véleménye szerint melyek azok a feltételek, amelyek között a Szovjetunió elég biztonságban érezné magát ahhoz, hogy kivonja csapatait azokból az országokból, ahol most vannak?”

Aki ebből a kérdésből nem érzi ki a gúnyt, a finoman elrejtett iróniát, az nem tekintheti magát gondolkodó embernek. A szovjet politikusok ugyanis állandóan azzal indokolják a kelet-európai országok megszállását, hogy a Szovjetunióknak állandóan tartania kell a nem szovjet államok támadásától. Mit felet Hruscsov erre a kérdésre? Nem valami egyszerű gondolatot fejtett ki, hanem a Szovjet régi álláspontját. A nyugati államok és főleg az amerikaiak vonják ki a világ minden más országából csapataikat és akkor majd a szovjet csapatok is kivonulnak Németországból, Magyarországról, Bulgáriából, Lengyelországból és Romániából.

A televízió munkatársait meg nem is érdekelte ez a kérdés. Schorr felvetette a légiellenőrzés problémáját, mert úgy látta, hogy valóban ellenőrizni kellene a megállapodások betartását és hogy kivonják-e ténylegesen a csapatokat a kitűzött határidőre a megadott országokból. Schornnak erre a kérdésére Hruscsov így válaszolt:

„Ez más kérdés, mi kivonjuk csapatainkat az idegen országokból, ami az ellenőrzést illeti... (A pontozás csak gondolatszünetet jelöl.) Mi az, hogy idegen országot ellenőriznek? Ön be akar lesni a szomszéd hálószobájába, amikor a szomszéd összehúzza a függőnyt. Ezt nem tartjuk kellemesnek.”

Nem tudom mi a véleményük a német, lengyel, bolgár és román hazafiaknak arról a saját országukkal kapcsolatban, de minket magyarokat végtelenül felháborít az a gondolat, hogy országunkat a szovjet imperializmus saját „hálószobájának” tekinti, ami elé „félrehúzza a függőnyt”. A magyar nép dicsőséges forradalma és az azt követő honvédő szabadságharc megmutatta a világnak, hogy nemzetünk nem óhajtotta országunkat a szovjet imperializmus hálószobájává tenni. Egyébként a fent elmondottakkal Hruscsov bebizonyította, hogy a Szovjetunió sohase fogja kivonni a fent említett országokból a csapatait, még akkor sem, ha erre vonatkozó szerződést ír alá. És mindenképp meg fogja akadályozni a csapatkivonások nemzetközi ellenőrzését. Ezzel világossá vált, hogy a szovjet csapatok Kelet-Európából való kivonását csak akkor lehet elérni, ha fegyveres erő fogja erre kényszeríteni a szovjet imperializmust. Erőszakra csak erőszakkal lehet válaszolni. A Nyugat azt már megtanulhatta volna a második világháború eseményeiből és minél később tanulja meg, annál veszedelmesebb lesz ez a tanulság a Nyugat részére.

Norris azt is megemlítette, hogy amikor Hruscsov a csapatok mindkét részről való kivonásáról beszél, akkor a valóságban az amerikai csapatok több mint 8000 mérföld távolságra való kivonásáról van szó. Márpedig az a terület, amit az oroszok üritenek ki, két óra alatt visszaszerezhető. Ezért megkérdezte, hogy milyen biztosítékokat hajlandó adni a Szovjetunió.

Erre Hruscsov semmitmondó, üres fecsegéssel válaszolt. Azt mondta, hogy ők nagyobb távolságra vonják vissza csapataikat, mivel a szovjet csapatoknak Vlagyivosztokig kell visszavonulniuk. Ezt a szappanbuborék választ a kérdező urak figyelemre se méltatták. Vagy magukban úgy gondolták, hogy az amerikai hallgatónak úgyis meglesz a jól megalkotott

véleményük az ilyen mondatokról. A legkellemetlenebb kérdéseket az interjú vége felé tették fel Hruscsovnak.

Schorr: „Hruscsov úrnak meggyőződése, hogy minden országban, ahol jelenleg kommunista rezsím van, a rendszer a nép akaratára épül?”

Hruscsov: „Tökéletesen. Hogy is lehetne másképpen” Ezután elmondja, hogy a kínai kommunisták harcai idején a Csang Kaj-sek-nek küldött amerikai fegyverek a nép támogatása következtében Mao Ce-tunghoz jutottak és ezekkel a fegyverekkel verték le Csang Kaj-sek híveit.

Mire Schorr a következő kérdést tette fel: „...ha ön felvetette Amerika formózái kellemetlenségeit és most nyílt beszélgetést folytatunk, csak azt szeretném kérdezni, hogy az ön véleménye szerint milyen hosszú ideig tartaná magát a Kádár-rezsím szovjet csapatok és tankok nélkül Magyarországon?”

Hruscsov: „Próbáljuk ki! Vonják ki csapataikat Németországból és Franciaországból és mi kivonjuk az NDK-ból, Lengyelországból, Magyarországról és meg fogjuk látni, hogy a Kádár-rendszer – és ez a magyar nép rendszere – élni is virágozni fog évszázadokig.”

A válasznak az utolsó részét elhisszük. Természetesen egy kis fantáziálással. Ha az amerikaiak kivonják csapataikat Európából, akkor a kommunizmus igen hosszú ideig fog élni Közép-Európában, b [két szó kihúzáva] mert ebben az esetben a szovjet csapatok itt maradnak és még Nyugat-Európában sem lesz erő, amely megmenthetné a népeket egy szovjet támadás esetén a leigázástól. Nyugat-Európában huzamosabb ideig csak egyedül a nyugatnémet hadsereg tudna ellenállni a támadásnak, de a túlerővel szemben ők sem tarthatnák sokáig magukat. Ezt azonban nemcsak mi, hanem úgy hisszük, a világ minden nagyhatalma tudja és ha nem tudná, akkor Hitler után Hruscsov (érdekes, mindig „H” betűs nevek) fogja feladni nekik a második tanulságos leckét.

Csak néhány szemelvényt idéztünk és ezekből sem mindent teljes egészében, de úgy hisszük, az elmondottak világossá teszik népünk előtt, hogy Nyugat ma már tisztábban látja a szovjet diplomácia indítékait, mint azelőtt.

A televízió munkatársai hálásan köszönték Hruscsovnak felvilágosítását.

Mi is megköszönjük Hruscsovnak, hogy végre teljes mivoltában bemutatta a világ népeinek a szovjet imperializmus politikájának elvetemültségét és gonoszságát. Hruscsov egy tükröt tartott a világ elé. A tükörből mindenki megláthatja a szovjet rendszer sátáni arcát.

A népek szörnyülködve néznek erre az arcra és rémülten kiáltják: „Nem! Ezt nem! Sohasem!” A világ kijózanodott. A Sátánnak el kell buknia!

„Hazádnak rendületlenül légy híve, óh magyar!”

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete

[1957. július első felében]

Tisztelt Uram! (Asszonyom!)

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete megküldi Önnek továbbítás céljából a Nemzeti Híradó 2. számának alatt közölt cikkét.

Kié az ostobaság pálmája?

Valóban olyan ostoba-e ifjúságunk, mint amilyenek a piszkos, hazaáruló, kommunista bitangok lépten-nyomon, szinte minden nap, minden újságjukban, de főleg a „Népszabadság” című szennylapjukban hirdetik?

Állandóan azt halljuk, hogy a fiatalság 14-22 évesig, az ipari tanulótól egészen az egyetemi hallgatóig nem tudta azt, hogy októberben miért fogott fegyvert és miért harcolt. Csak úgy vaktában, szinte kalandvágyból lövöldöztek az oroszokra. Furcsa dolog ez. Furcsa dolog, hogy a fiatalság 60%-a fegyvert fog és „kalandvágyból”, teljesen öntudatlanul, nem is tudva, hogy a barikád túlsó oldalán miért állnak az oroszok, képes életét is feláldozni és szembeszállni velük. Miért nem a forradalmárookra lőtt az ifjúság „puszta kalandvágyból”? Miért nem a nagyszerű és oly okos, előrelátó és tévedhetetlen Párt és az oroszok mellett állt az ifjúság?

Majd mi megmondjuk. Az ifjúság indította meg a magyar forradalmat. Az az ifjúság, amelyik 12 éven keresztül a kommunizmus szellemében a Szovjetunió aláztos szolgálatára nevelt a rendszer. Ez az ifjúság fellázadt a Petőfi Körben, az egyetemeken, a középiskolákban, az ipariskolákban, az általános iskolákban és mindenütt. 16 pontban foglalta össze követeléseit, ezek között az első pont volt: „Az orosz csapatokat vonják ki hazánk területéről!” Az ifjúság nagyon jól tudta, hogy október 23-án miért tüntetett, és azt is tudta, hogy fegyverrel a kezében miért harcolt.

Az ifjúság minden magyar rég óhajtott vágyának beteljesüléseért; hazánk, nemzetünk függetlenségéért és szabadságáért, a félelemnélküli életért, a jobb megélhetésért, a szovjet kizsákmányolók és rablók ellen harcolt.

Mi azt is tudjuk, hogy a megújított kommunista párt minden tagja nagyon jól tudja ugyanezt.

A kérdés csupán az, miért hangoztatja az M.Sz.M.P, a Hazaárulók Magyarországi Pártja állandóan, hogy a fiatalság milyen tudatlanul került bele a forradalomba? Azt hiszik, hogy ezzel meggyőzik akár a hazai, akár a külföldi közvéleményt arról, hogy ifjúságunk képtelen gondolkodni?

[... A Szovjetunió] kényszer-rubelárfolyamot vezetett be hazánkban, és eszerint az árfolyam szerint a rubel kétszeresét éri valódi értékénél, áruforgalmi eseményeinkben a Szovjetunió szabja meg az árakat. Ugyanakkor ládahiány miatt a szovjet kommunista arisztokrácia nem tud hozzájutni a Magyarországról exportált majdnem ingyen gyümölcsöz.

A magyar olvasó őszinte örömét fejezi ki az ilyen gondok miatt. Ebből is látszik, hogyha a kommunista újságíró panaszkodik, az mindig szerencsét hoz a meggyötört népek. Felháborodottan közlik az összes magyarországi kommunista lapok, hogy milyen gyalázatos terrort alkalmaznak a hazafiakkal szemben, hogy tízezzel gyilkolják le őket, a hazafiak tömegeivel vannak tele a börtönök, a koncentrációs táborok és a szörnű rémuralom napról-napra fokozódik.

Na végre! – Gondolja az olvasó. Mégis csak megírják a kommunisták a szovjetbarát kormány rémtetteit. Szó sincs róla! A kommunista lapok a franciák algériai, gyarmati politikájáról

írnak és a hazafiaknak nevezett kommunista lázadókkal szemben fogatosított intézkedéseikről.
(Persze, kicsit túlozva, kommunista szokás szerint.)

Csak nem gondolja valaki, hogy a „szocialista” világ nagyszerű szabad államaiban, ahol a szabadság minden ember életének elsőrendű alkotó eleme, ilyen állapotok lehetnének.

„Hazádnak rendületlenül légy híve, óh magyar!”]

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete

[1957. augusztus-szeptember]

Tisztelt Uram! (Asszonyom)

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete felszólítja Önt, hogy tegyen eleget hazafias kötelességének, és e levél – valamint többi levelünk – kézhezvételétől számított 24 órán belül legalább 10 hazafias érzelmű ismerősének küldje meg az alábbi szöveget, álnéven feladott levélben. A leveleket csak akkor írhatja gépen, ha olyan saját írógépe van, melynek eladója nem tudta meg az Ön személyi adatait.

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete tájékoztatásul, folytatólagosan megküldi Önnek a „Nemzeti Híradó” című levélújság különszámát.

Október tanulságai

Szent októberi forradalmunk egy éves évfordulóján néhány politikai gonosztévő kivételével az egész emberiség mélyszéges hálával és tisztelettel tekint a magyar nemzetre.

A Szovjetunió magyarországi ügynöksége az elvetemült Kádár-banda arcátlan, hamis rágalommal tömegével gyalázza 1956 november 8-ától forradalmunkat és szabadságharcunkat. A történelem állítja elénk a nagy feladatot: a gyalázatos kommunista propagandával szemben meg kell mutatnunk a forradalom igazi arcát. A forradalom hősei neveinek mellőzésével sok kérdést kell megvizsgálnunk. A mi feladatunk a forradalom, a szabadságharc történetéből és tényeiből levonni a megfelelő tanulságokat. Nem foglalkozhatunk a forradalmat megelőző időszakokkal, valamint a forradalom összes problémáival, de okvetlenül rá kell mutatnunk azokra a legfőbb hibákra, amik a forradalom szervezetlenségéből következtek és a szabadságharc bukásához vezettek.

Röviden a forradalmi szabadságharc előzményeiről.

A vezetésre igényt tartható szervek és személyek

A forradalom az 1956 október 23-iki ifjúsági tüntetéssel indult el. Ezt a tüntetést a kormány először betiltotta, később azonban, látva, hogy a tüntetést megakadályozni nem tudja, engedélyezte. A tüntetésre való készülődés nagy szabású volt. Az egyetemi fiatalság már hónapokkal ezelőtt különböző gyűléseken fejezte ki ellenszenvét a példátlan terrorral szemben. Az egyetemi ifjúság újonnan felállított központi szerve, a MEFESz 16 pontban foglalta össze az ifjúság követeléseit. Ezekkel nem kívánunk itt bővebben foglalkozni. A legfontosabb követelések: a szovjet csapatok kivonása hazánk területéről, többpárt rendszer, és általános, titkos választójog, a Szovjetunióval és népi demokratikus országokkal megkötött külkereskedelmi szerződések nyilvánosságra hozatala, szólás-, gyülekezés, és sajtószabadság, a politikai foglyok szabadon bocsátása, a magyar uránérclelőhelyek magyar kézbe való átadása, teljes egyenrangúság minden állammal megkötött mindenfajta szerződésben.

Tudjuk, hogy a békés tüntetésekből hogyan alakult ki a forradalmi szabadságharc. (A tüntetőkre lőnek az ÁVH-sok, Gerő-beszéd, stb.)

Mivel a forradalom mintegy máról holnapra, spontán felkeléssel robbant ki, a forradalomnak nem voltak vezető szervei. Később, amikor megalakult a Nemzeti Forradalmi Bizottmány, ez a bizottmány sem válik országos, vagy akár csak budapesti viszonylatban sem a felkelő szabadságharcosok vezető szervévé. Noha ismeretes, hogy az egész forradalmi harc politikai vezetése a forradalom egész menete alatt az ifjúság és az értelmiség kezében volt, mégsem volt

egyetlen olyan szerv sem, amelyik a vezetésre igényt tartva elmondhatta volna, hogy a forradalomban résztvevő fegyveres csoportok többségét irányítja.

Melyek voltak a főbb vezető szervek, melyek vállalták volna a felkelők politikai összefogását és irányítását? Két ilyen csoportot különböztetünk meg, egy forradalmi és egy mérsékelt csoportot.

Forradalmi csoport

- 1.) A Nemzeti Forradalmi Bizottmány, mint az összes felkelő forradalmárok központi szerve .
- 2.) A MEFESZ, mint a felkelő ifjúság központi szerve.
- 3.) A forradalom mellé állt katonatisztek csoportja, mint pl. Maléter Pál, Király Béla.
- 4.) A Nemzeti bizottság.
- 5.) Végül a munkástanácsok ugyancsak igényt tartottak a felkelő munkásságnak nem csak gazdasági hanem politikai irányítására is.

Mérsékelt csoport

- 1.) A Nagy Imre-kormány és az azt támogató ifjúsági szervek mint pl. Petőfi Kör
- 2.) A kormány mellett álló katonaság.
- 3.) Az Írószövetség.

Nézzük meg, mennyire tudták betölteni a vezetést ezek a szervek. A vezetés kérdése csupán a fegyverszünet időszakában merült fel, és már ez is mutatta, milyen ingatag lábon állt a fegyveres szabadságharc egy olyan időszakban, amikor a nemzet Európa legnagyobb fegyveres nagyhatalmával állt szemben.

A Nemzeti Forradalmi Bizottmány a forradalmi szabadságharcban

A Nemzeti Forradalmi Bizottmány komoly kísérleteket tett a fegyveres erők központi szervének létrehozására, és a központi vezetés elismertetésére, sajnos, kísérlete elég későn volt. Hogy e kísérlet nem vált valósággá, abban hibásak a bizottmány vezetői is, de rajtuk kívülálló erők is közrejátszottak ennek megakadályozásában. Helyes volt a bizottmány politikai irányvonala, ami ezekben a mondatokban határozható meg: legfontosabb a Nemzeti Egységfront létrehozása, a szovjet elnyomók és cinkosaik elleni harcban! Egyaránt meg kell akadályozni a jobboldali és a kommunista restaurációt!

Mennyiben volt hibás a bizottmány?

Abban, hogy nem ismerte saját feladatait. A bizottmánynak szerintünk az alábbi fő feladatokat kellett volna megoldani:

- 1.) A fegyveres felkelők csoportjából megválasztani a felkelők központi szervét.
- 2.) Elérni, hogy e szervnek minden felkelő csoport alávesse magát.
- 3.) Megszervezni a forradalom propagandaszervezetét, az egész országra kiterjedő hálózattal.
- 4.) Megszervezni Budapest és az ország főbb stratégiai pontjainak megszállását.
- 5.) Meg kellett volna akadályozni a fegyveres felkelő csoportok későbbi feloszlását, illetőleg a fegyveres felkelőknek a nemzetőrségbe való beolvasztását.
- 6.) Meg kellett volna akadályozni vagy legalább is kísérletet kellett volna tennie arra, hogy a forradalom érdekeit sértő, a forradalom ügyére károsan ható akciókat akár a politikusok, akár a katonai vezetés végrehajthassa.
- 7.) A forradalmi szervezet kiépítését az egész ország területén.
- 8.) Végül a bizottnánynak mindenütt éreztetnie kellett volna befolyását, ahol a forradalmat veszély fenyegette.

Az 1., 2. és 3. számú pontokban foglaltakra történtek kísérletek a bizottnány részéről, a propaganda hálózat kiépítések kérdésében ugyan megelégedtek néhány röplap és újság kiadásával. A Nemzeti Forradalmi Bizottnány rosszul választotta meg a székhelyét. A bizottnány székhelyének egy stratégiaileg fontos és megszállva tartott helyen kellett volna lennie. Szerintünk ilyen helynek a Csepel Vas- és Fémművek, más szóval a Csepeli Fegyvergyár. A gyár felkelt munkássága az utolsó pillanatokig hű maradt a forradalom nagy ügyéhez. Ebből a gyárból irányított fegyveres szabadságharcosokkal meg kellett volna szállni a lakihegyi rádióantennát. Súlyos hiba volt ennek elmulasztása és ehelyett a Bródy Sándor utcai stúdió megszállása. Lakihegyről a stúdiószobát már a fegyveres harcok alatt máshová kapcsolták. A lakihegyi rádióantenna megszállása annál inkább könnyű feladatnak kínálkozott, mert katonai szakértők szerint az antenna védelmére kirendelt két század fegyveres ÁVH-s alakulat helyzete támadás esetén tarthatatlannak látszott. Ez a mulasztás, mint tudjuk, súlyos következményekkel járt.

Meg kellett volna szállniuk a fegyveres szabadságharcosoknak a főváros összes postaépületét, valamennyi telefonközpontot, valamennyi pályaudvart. Ezen kívül a bizottnánynak figyelmeztetnie kellett volna a fegyverszünet napjaiban a főváros népét a szovjet támadás veszélyére és amikor nyilvánvalóvá lett, hogy a forradalom katonai vezetése elmulasztotta Budapest védelmének megszervezését, a bizottnánynak kellett volna a védelem megszervezését és irányítását kezébe ragadnia már november 2-án és 3-án. Ezek helyett a bizottnány tanácskozásokkal fecsérelte el a drága időt, mikor nem is kellett volna különösen éles logika a szovjet támadás előkészítésének felfedezéséhez. A bizottnány beleegyezett egyes fegyveres testületek feloszlásába, a nemzetőrségbe való beolvasztásba, és az egész nemzetőrségnek katonai vezetés alá való rendelésébe. Bár Király Béla a nemzetőrség legfőbb parancsnoka megbízható forradalmár volt, a bizottnánynak mégis tudnia kellett volna, hogy a katonatisztek jelentős többsége a forradalom szempontjából megbízhatatlan és nem fog olyan ellenállást kifejteni a szovjet támadással szemben – ami be is igazolódott – mint a fegyveres felkelők a Nemzeti Forradalmi Bizottnány irányító szerepét a fegyveres felkelésben és a forradalom védelmi harcaiban a hadsereg vezetői nem fogadták el. A hadsereg lapja a Magyar Honvéd állandóan támadta a Nemzeti Forradalmi Bizottnány intézkedéseit, a katonai vezetők pedig igyekeztek akadályozni a bizottnány munkáját. A bizottnány kompromisszumra törekedett a hadsereg vezetőivel és ezekben a kompromisszumokban mindig alul maradt. A bizottnány számára más út nem kínálkozott, hacsak nem akart fegyveres összetűzést a felkelők és a hadsereg között. A bizottnánynak nem lett volna szabad „üdvözölnie” az

MSZMP és más újonnan megalakított kommunista szervezeteket, akik csupán megalakulásuk és működésük engedélyezése miatt igyekeztek nemzeti, forradalmi álarcot venni magukra, közben továbbra is szovjetbarátok maradtak. A bizottnánynak ezeket le kellett volna lepleznie és utalni a vészes időkben fennállásuk veszélyességére. A bizottnány semmi komolyabb lépést nem tett a Partizán Szövetség működésének megakadályozására sem. A legnagyobb hiba volt a forradalmi szervezet országos viszonylatban való kiépítésének elmulasztása. Az országban mindenütt spontán alakultak meg az egyes fegyveres csoportok és az irányítás hiánya, különösen vidéken, erősen éreztette hatását. Természetesen voltak nagy helyi megmozdulások, mint pl. Győr, Pécs, Dorog, Miskolc és Diósgyőr városokban, Borsod megyében, a Bükk, Mátra, Bakony hegységekben, Pentelén stb. Mindezeket a felkelő egységeket azonban nem kapcsolta össze semmiféle szervezet, nem hozták összhangba egymással cselekményeiket. Mozgalmaik helyi jellegűek maradtak. A döntő dolog az, hogy nem csak nem ismerték el a Nemzeti Forradalmi Bizottnányt (bár a bizottnány sem törekedett komolyan elismertetésére), hanem sok helyen nem is tudtak létezéséről.

Milyen szerepet a Nemzeti Forradalmi Bizottnány, ha még ezeket a feladatokat sem töltötte be? A bizottnány néhány vidéki és főleg a budapesti gócek között az összekötő szerv és nem a szervező, irányító szerv szerepét töltötte be, noha a bizottnány vezetői szerint is a szervezés és az irányítás volt a feladata.

Következő levelünkben folytatjuk

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete

10.
[1957. szeptember]

Tisztelt Uram! (Asszonyom!)

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete továbbításra megküldi Önnek a „Nemzeti Híradó” című levélújság ünnepi különszámának folytatását.

Október tanulságai (II.)

A MEFESZ szerepe a forradalmi szabadságharcban

A MEFESZ jelentős szerepet töltött be a forradalom kezdetén az ifjúság tüntetésének és forradalmi fellépésének megszervezésében, a forradalom későbbi időszakában azonban – s így a szabadságharcnak már első szakaszában – kicsúszott kezéből a kezdeményezés. Ennek két oka van:

1. A fegyveres felkelésben résztvevő fiatalok a város különböző területén levő góckba tömörültek a többi felkelővel együtt és nem alkottak külön ifjúsági egységeket.
2. A politikai irányítás ugyancsak korán kicsúszott a MEFESZ kezéből!

A MEFESZ többsége forradalmi elemekből tevődött össze, de a kisebbség mérsékelt volt. A MEFESZ lapja az „Egyetemi Ifjúság” szerkesztése a mérsékelt kezébe került. A MEFESZ keretein belül állandóan harc dúlt a mérsékelt és a forradalmi irányzatok közt. A harc hevességét az egyes röplapok hangneme is igazolja. Az ifjúság egysége, ami október 23-án oly impozánsan hatott, tehát megbomlott. Az ifjúság többsége minden alkudozás nélkül a forradalmi irányba ment, a kisebbség pedig a mérsékelt és alkudozó politikát választotta.

A forradalmi tisztek a forradalmi szabadságharcban

A forradalom mellé állt katonatisztek álltak a legközelebb ahhoz, hogy a vezetést magukhoz ragadják. Mindmáig tisztázatlanok előttünk az okok, hogy miért figyelhető meg tévovázás ezek között a tisztek között. A forradalmi érzelmű tisztekre igen nagy felelősség hárult. A szabadságharc első szakaszában, október 31-ig sem érthető, hogy a forradalom fegyveres erői miért bocsátkoznak tárgyalásokba a velük szemben álló kormány és szovjet csapatokkal, hiszen a túlerő akkor a szabadságharcosok oldalán van. Még érthetlenebbek a tárgyalások a szabadságharc második szakaszában, amikor az itt levő szovjet egységeket nagyrészt szétverték, egy része pedig rokonszenvezett a forradalommal.

A katonai vezetők (Maléter és Király) tárgyalásai lehetővé tették a Szovjetunióknak a lélegzétvételt, lehetővé tették, hogy a tárgyalások alatt a megbízhatatlan csapatokat leváltsák, újabb csapatokkal váltsák fel (akik azt se tudták, hogy hol vannak), és egyre több és több özönöljön be az országba. Igen furcsa volt Maléter és Király viszonya a Nemzeti Forradalmi Bizottmányhoz és általában a felkelők fegyveres csoportjaihoz. Bár erre szolgáló iratok nincsenek birtokunkban, mégis úgy látjuk, mintha valamilyen idegenkedéssel nézték volna a fegyveres felkelő csoportokat. Mindkét tiszt igyekezett a fegyveres felkelőket a katonaság ellenőrzése alá vonni. Ez meg is történt, a felkelő csoportok feloszlásával és a nemzetőrség megszervezésével. A nemzetőrség parancsnokai többségében katonatisztek közül kerültek ki. Lehetséges-e annak feltételezése, hogy Maléter és Király véleménye szerint a katonai szakértelem döntő tényező a forradalom védelmében és azt nem pótolhatja a felkelők lelkesedése? Nem hiszünk az ilyen fajta érvelések őszinteségében,

és megvan erre az alapos okunk is. Minden katona és aki nem katona az is tudja, hogy az utcai harcok partizánharc jellegűek. Már pedig a partizánharcban az előny mindig a felkelők oldalán van, mert az ellenséges erők sohasem tudhatják, hogy mikor és hol bukkannak fel a partizánok. Partizánharcban a lelkesedést még a legnagyobb katonai szakértelem sem pótolhatja. A felkelők azért tudták már egész fiatalon felvenni a harcot az ellenséggel, mert már fiatal korban kiképezték őket a lövészetre és a partizánharc egyéb elemeire, szóval tudták mindazt, amit egy fegyveres utcai harcban szükséges tudni. Mi viszont tudjuk azt, hogy Nagy Imrének és kormánya kommunista tagjainak végtelenül kellemetlen volt a fegyveres erők látványa az utcán. Szinte megfagyott ereikben a vér, amikor egy hazafias lelkesedéstől fűtött fegyveres felkelőt láttak. Kellemetlen emlékek ébredtek fel bennük. Az október 23-tól október 30-ig kivégzett felkelők holt tetemeit látták meglevenedni.

A fegyveres felkelőknek katonaságba való beolvasztása végzetes hiba volt. Ha volt november 4-én és utána következő napokban erőteljes és hosszabb ideig tartó ellenállás, akkor az csak annak köszönhető, hogy a beolvasztási parancsot sok felkelő egység nem vette tudomásul. A fegyveres felkelők alkották a forradalom politikai bázisát. Több ízben csak azokon a helyeken volt tartós a katonaság ellenállása, ahol a fegyveres felkelőkkel együtt harcoltak, vagyis ahol nagyszámú nemzetőrség volt a katonaság mellett. Ennek oka nem a katonai legénység, hanem a tisztikar többségének megbízhatatlansága volt. Elképesztő volt az a tény, hogy a forradalmi hadsereg vezetői (nevezetesen Maléter Pál hadügyminiszter és Király Béla vezérkari főnök) milyen keveset tettek az országban felvonuló szovjet egységek elszigetelésére és a körülrzárt főváros védelme érdekében. Tárgyalásokkal húzták az időt, mialatt a szovjet csapatok felfejlődtek és előkészítették a döntő támadást. A szemük előtt játszódott le a szovjet csapatok felkészülése a támadásra és ők tanácstalanul álltak, ölbe tett kezekkel.

A ferihegyi repülőtér hazaáruló parancsnoka kérdést intézett a kormányhoz, hogy mitévő legyen, szembeszálljon-e a repülőtér felé közeledő szovjet csapatokkal. A kormánytól – nyilván a hadügyminiszter Maléter Pál tudtával – a következő meglepő választ kapta: „A szovjet csapatokkal tárgyalások folynak. Helyezkedjék várakozó álláspontra!” Három óra múlva az egész repülőtér a szovjet csapatok kezén volt. A hadsereg és a Nemzeti Forradalmi Bizottmány között sem volt egyenrangú felekre utaló együttműködés. A lefolyt események azt mutatták, hogy akkor, amikor a legnagyobb szükség lett volna a Nemzeti Forradalmi Bizottmány irányító és vezető szerepére, a hadsereg aránylag könnyűszerrel maga alá rendelte a bizottmányt, és az egyes nemzetőr egységek közötti összekötő szerv, a hadsereg tisztikar parancsának és utasításainak közvetítő szerve szerepére kárhóztatta. Holott a bizottmánynak nagy tekintélye volt a szabadságharcosok közt és igen könnyen a forradalom vezető és irányító szervévé válhatott volna.

Vajon a hadsereg vezetőinek ez a tudatos politikája a forradalom érdekeit szolgálta-e? Nem! Egyáltalán nem látjuk ezt. A katonai vezetésnek módjában lett volna több alkalommal is, hogy a forradalom elsőrendű érdekeinek védelmében ideiglenesen bevezesse a katonai diktatúrát. A legjobb lehetőség erre a fegyverszünet alatti időszakban a nemzetőrség megalakulása és a munkástanácsok újraválasztása után adódott volna. Kérdés: lett volna-e támasza a katonai diktatúrának? Igen. Még pedig politikai, gazdasági és társadalmi támasza is lett volna.

Politikai támasza lehetett volna:

- 1.) A Nemzeti Forradalmi Bizottmány
- 2.) A fegyveres felkelők és az ezeket támogató katonaság
- 3.) Az egyetemek és egyéb iskolák forradalmi diáksága

4.) Az újonnan alakult demokratikus pártok.

Gazdasági támasza lehetett volna:

- 1.) Az ország egész területén működő munkástanácsok élükön a Központi Munkástanáccsal
- 2.) A földdel rendelkező, földjét a kommunista rendszer alatt elvesztő és a szövetkezetbe kényszerített parasztság
- 3.) Az egész középosztály és az értelmiség többsége
- 4.) A munkásság nagy többsége.

Társadalmi támasza lehetett volna:

A nemzet különböző osztályai s rétegei között kialakuló nemzeti egység. *Mindezeken felül* támogatta volna a forradalom katonai diktatúráját *egy szellemi erő* is: az egész nemzet határtalan gyűlölete a szovjet megszállók és az őket támogató hazaáruló szovjetbérencék ellen.

Mi lett volna a katonai diktatúra feladata?

- 1.) Az ország összes főbb stratégiai pontjának (elsősorban a lakihegyi rádió antennának) elfoglalása
- 2.) Teljes teljhatalom biztosítása a fegyveres erőknek (akik természetesen meghatározott parancsok és rendeletek szerint cselekedhettek volna)
- 3.) A kormány működésének ideiglenes felfüggesztése és ostrom állapot kihirdetése az egész ország területén
- 4.) A statárium szigorú alkalmazása a hazaárulókkal szemben
- 5.) az MSzMP a partizán szövetség és az összes szovjetbarát szervezet felosztatása, a szovjetbarát propaganda statárium melletti betiltása
- 6.) A társadalom ellenségeinek letartóztatása és túszként való kezelése
- 7.) Az ország és Budapest védelmének megszervezése, a szovjet megszállókkal folytatott tárgyalások megszüntetése
- 8.) Nagy arányú népfelkelés kihirdetése a szovjet megszállókkal szemben
- 9.) Felhívás a népi demokratikus államok (elsősorban Lengyelország) lakosságához a forradalom támogatására
- 10.) Az ENSz megkeresése sürgős beavatkozás érdekében

A forradalom katonai vezetése mindezeket elmulasztja, minden későbbi hirdetéssel ellentétben még csak kísérletet sem tett a katonai diktatúra bevezetésére, még november 2-án sem, amikor pedig már előttük világossá vált, hogy a forradalmi szabadságharc legválságosabb időszakába jutott.

A Nemzeti Bizottságok szerepe

Október 30-án megalakultak a Nemzeti Bizottságok az Országos Nemzeti Bizottság vezetésével. Ez helyes volt. Az Országos Nemzeti Bizottságnak a forradalom szellemi és politikai irányítása lett volna a feladata, ezt nem tudta betölteni.

A legnagyobb munkát a Dunántúli Nemzeti Bizottság fejtette ki. A bizottság a 16 pont főbb követeléseit magában foglaló ultimátumot nyújtott át a kormánynak. Felszólította a Nagy Imre kormányt, hogy vagy teljesítse a követeléseket vagy mondjon le. A bizottság kísérletet tett, nemcsak helyi vagy vármegyei viszonylatban, hanem az egész Dunántúlra vonatkozóan a nemzeti erők politikai irányítására. A Nemzeti Egységfront elvi alapján működött, politikai irányvonala azonos volt a Nemzeti Forradalmi Bizottmány irányvonalával. A különböző vidéki ellenállási góccokat felszólította a csatlakozásra. Központja Győrött volt.

Milyen elvek alapján irányították volna Nemzeti Bizottságok a forradalom politikai életét? A nemzeti egység alapján. Ezt ők is tudták. Támogatták-e a Nemzeti Bizottságoknak ezt a harcát a forradalomban létrejött nagyszámú szervezetek? Nem. A Nemzeti Forradalmi Bizottmányon kívül hatékonyan nem támogatták, vagyis nem egyeztek meg a pártok a Nemzeti Bizottságok politikai irányító munkájában. A nemzet osztályai és rétegei között létrejött a Nemzeti Egységfront, de az osztályok és rétegek vezetői között nem. Ezek a vezetők maguk akartak irányítani a többiek rovására. A pártok a Nemzeti Egységfront erősítése helyett, úgy viselkednek, mintha máris a szabad választások napja *előtt állnának!*

Következő levelünkben folytatjuk.

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete

[1957. szeptember]

Tisztelt Uram! (Asszonyom!)

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete továbbításra megküldi Önnek a „Nemzeti Híradó” című levélújság ünnepi különszámának folytatását.

Október tanulságai (III.)

A munkástanácsok szerepéről a későbbiekben részletes tájékoztatást közlünk. Nézzük most meg a mérsékelt csoportokat:

Nagy Imre politikája:

A Nagy Imre kormány az egész forradalom menetébe úgy került bele, mint Pilátus a Hiszekegybe. A 16 pont egyik követelése volt a Nagy Imre kormány hivatalba lépése. A követelés azért született meg, mert emlékezve az 1953-as Nagy Imre kormánynak a terrort enyhítő intézkedéseire és ezt követően a szélsőséges terroristák Nagy Imre elleni hajszájára bizalmat keltő volt Nagy Imre neve, az akkori Rákosi-, Gerő vezetés elzárkózott ez elől a követelés elől. Az események későbbi menetében mégiscsak kénytelenek voltak Nagy Imrét tenni meg vezetőnek. Nagy Imre viszont elzárkózott a nemzet pontokba foglalt követelései elől. Itt kell feltennünk a kérdést, mert akár akarjuk, akár nem, válaszolnunk kell azoknak, akik Nagy Imre feje fölé glóriát tettek, és igazak-e a forradalom után a Nagy Imrével kapcsolatos vádak? Nem, egyik sem igaz. Nagy Imre nem akart forradalmat előidézni, nem állt kapcsolatban egyetlen tüntető csoporttal sem és egyetlen nyugati állammal sem. A forradalom első napjaiban Nagy Imre megrémült az események menetétől. Ő mégis csak kommunista, a szovjet imperializmus megbízottja volt, feladata mérsékelt reformokkal a forradalom viharának lecsendesítése lett volna. A forradalmat azonban nem lehetett lecsendesíteni, ezért volt forradalom. A szovjet gazda parancsa szerint kíméletlen terrorral le kellett verni a gyalázatos ellenforradalmi bandákat! Nagy Imre teljesítette a parancsot, már ahogy tette, mert a rádióban beolvastatta a statárium rendeletet, de ezzel még nem sikerült levernie a forradalmat. Nagy Imre egész ténykedése alatt sohasem állt csőre töltött fegyverrel ÁVH-s a háta mögött – mint ahogy hívei később hirdették – legfeljebb az ajtók előtt és a kapuk mögött, hogy megvédjék.

A forradalmi erők látható győzelme után Nagy Imre kénytelen volt asszimilálódni. Mégis csak ő volt a kormány elnöke. Most kezdődött Nagy Imre kálváriája. A kommunista miniszterelnök, Moszkva megbízottja kényelmetlen helyzetbe kerül. Szembe kell néznie egy egész nemzet szilárd és elszánt akaratával! A nemzet demokratikus szabadságjogokat követel a kommunista diktatúra képviselőitől. A kommunizmus védelmére számottevő erő nincs, a szovjet csapatok szétverve, a fegyveres szabadságharcosok kezükben tartják a fővárost.

A Nagy Imre kormányt támogató katonaság.

A Nagy Imre kormány mellett álló katonaság, vagyis (a sok átállás ellenére) a katonaság többsége a hazaárulás tipikus példáját mutatta meg. A legénységgel szemben példátlan terrort alkalmaztak, parancsot adtak ki azoknak kivégzésére, akik a forradalom mellé akartak állni.

Ez a katonaság megtartotta a szovjet formájú katonai szervezetet. A legfontosabb szerepe az egyes alakulatoknál a politikai tisztaknak volt. A forradalmárokkal vívott harcok alatt ezek azonnal átvették a vezetést. Rendszeres kapcsolatot tartottak fenn az MDP pártközponttal. A kormány melletti katonaság a Nagy Imre féle statárium rendeleteket pontosan betartotta a meghosszabbítási

idők figyelembe vétele nélkül. Megszámlálhatatlanul sok szabadságharcost végeztek ki elfogatásuk után, az ÁVH-val és a szovjet megszálló csapatokkal együttműködve.

A Nagy Imre kormány mellett álló katonaság csak addig volt Nagy Imre mellett, amíg a szabadságharcosok nyílt ellenségét tisztelheték benne. Amikor már a honvédelmi minisztérium megparancsolja a szovjet csapatokkal való szembeszállást, ezek a csoportok nem teljesítik a parancsot. Hazaáruló tisztjeik nem engedik meg a nemzetvédelmi parancs végrehajtását. Ezek a csapatok kipróbált hazaáruló politikai tisztek vezetése alatt álltak. Ilyen tiszt volt a jelentősebb hazaárulók közül Hodosán őrnagy a 37. lövészezred parancsnoka, akit a Honvédelmi Minisztérium az MDP közbenjárására a IX. kerületi forradalmárok felkutatásával és összeszedésével bízott meg. Hodosán örömmel értesült új „feladatáról” és igyekezett azt mindenképpen teljesíteni, nem ő tehetett róla, hogy nem mindig sikerült, hanem az ezredével szemben álló és számbeli fölényrel rendelkező hazafiak. A hazaáruló szovjetbérenc tisztek megtagadták a törvényes kormány parancsainak teljesítését. Erőszakkal megakadályozták egységeiknél a forradalmi katonatanács magalakulását. A leggaládabb árulást november 4-én követték el ezek a tisztek, amikor nyíltan a szovjet megszállók oldalára álltak és segítettek a szovjet csapatoknak a forradalom leverésében, a szabadságharcosok kivégzésében és elhurcolásában.

Véres gaztettek sorozatát követték el. A nemzet mindig emlékezni fog rájuk.

A Petőfi-kör

A Petőfi-kör szeptemberben és október elején termékeny vitákat tartott a gazdasági és politikai helyzetről. Ezek a viták, amelyekben az ifjúságnak nagy tömegei és az értelmiség számottevő rétege vett részt, tulajdonképpen a rendszer hatékony bírálóival a forradalom szellemi előkészítői voltak. A Petőfi-kör az október 23-i tüntetés előkészítésében is részt vett. A forradalom programjának, a 16 pontnak a megszövegezésében is jelentős szerepe volt. A forradalom kitörése után a Petőfi-körben változott a kép. A szabadságharc alatt a Petőfi-kör legharcosabb, legradikálisabb elemei kimentek a barikádokra, és amikor a fegyverszünet megkötésekor ismét megkezdte a kör működését, már a mérsékelt elemek voltak többségben a vezetőségben. A Petőfi-kör október 30-a utáni vezetősége a Nagy Imre kormány feltétlen, mondhatnánk fanatikus híve volt. Előbbi állásfoglalásával szemben a forradalom visszafékezését és a reformpolitika bevezetését tűzte ki célul.

Az Írószövetség a forradalomban

Az Írószövetségnek nagy szerepe volt a forradalom előkészítésében. Már augusztusban – szeptemberben pedig fokozottabban – bírálta a kommunista irányvonalat, eleinte kimondottan „pártszerűen”. A későbbiekben síkra szállt a művészi kifejezés szabadságáért. Az Írószövetség nem vett részt közvetlenül az októberi tüntetés előkészítésében és a követelések megfogalmazásában. A Petőfi-kör vitáin, amik azt megelőzték, részt vett és szellemi támogatásáról biztosította a Petőfi-kört.

A fegyveres harc kitörésekor az Írószövetség megtorpant. Megdöbbenett az események ilyen fejlődése. Az Írószövetség csak reformokat akart, és nem forradalmat. Ez az elv végigvonul későbbi tevékenységén is.

Az Írószövetség a forradalmi szabadságharc időszakában, amikor a szovjetbarát szervezetek ébredtek, és belülről készültek hátra döfni a forradalmat, szembehelyezkedett az emberiség nevében a hazaárulókkal való leszámolással. Az Írószövetség az egész szabadságharcos időszak alatt hű maradt a kommunizmus jelszavaihoz, nem akart mást, csak „szocialista demokráciát” a „szocialista építés hibáinak kiküszöbölését” és állandóan hangoztatta, hogy a népi demokratikus

rendszer híve. Amíg a Nagy Imre kormány fennállt, az Írószövetség a kormány oldalán állt és bízott benne , hogy a reformpolitika győzedelmeskedni fog a forradalom felett.

Az Írószövetség csak a szabadságharc bukása után eszmélt rá a reformpolitika csődjére. Akkor, amikor az írók tömegeit kezdték deportálni. Az Írószövetség kommunista ellenessége ekkor kezdődött. Most már látták a szövetség vezetői, hogy rossz lovat nyergeltek. Megkísérelték tehát a szellemi ellenállás frontját kiépíteni. Ez nem sok sikerrel járt. November 17-én tiltakoztak a deportálások ellen. A tiltakozásra megjött a válasz. Egyre több író tartóztattak le, míg végül az Írószövetséget feloszlatták.

Következő számunkban folytatjuk.

A Nemzeti Ellenállás Acélszervezete.

Tisztelt Uram! (Asszonyom!)

A Nemzeti Ellenállás Acélszervezete továbbításra megküldi Önnek a „Nemzeti Híradó” című levélújság ünnepi különszámának folytatását.

Október tanulságai (IV.)

Mi az igazság a Mindszenty bíborosra kent rágalmakról?

Mindszenty hercegprímás kiszabadulása után korábbi politikai irányvonala mellett maradt. Sok rágalmat szór a Kádár-rendszer Mindszenty József beszédére. Ezt a beszédet a kommunisták úgy emlegetik, mint a földesúri reakció legtipikusabb programbeszédét. Miért, mit mondott oly különlegesen a hercegprímás? Elmondta, hogy olyan szocialista (nem szociális) társadalmi rendet akar, amelyik tiszteletben tartja a magántulajdont. Ezzel a kisparasztnak, kisiparosoknak és kiskereskedők régi vágyainak adott hangot.

Visszakövetelte az egyház elrablott jogait, a szabad vallásoktatást, az egyházi iskolákat és követelte a szerzetesrendek felállításának jogát. Ez természetes volt. A katolikus egyház feje nem köszönhetette meg a kommunistáknak az egyházi iskolák felosztását, a rendszernek be nem hódoló katolikus papok üldözését és a szerzetes rendek felosztását. A bíboros felhívta a figyelmet a kommunista vezetők vétkeire és elmondta, hogy szörnyű bűnökért és mulasztásokért kell majd Isten és ember előtt felelniük. Ezzel az egész nemzet gondolatát és érzelmét fejezte ki.

Mi az igazság abból, hogy a bíboros miniszterelnök akart lenni?

A katolikus pártok, így pl. a Magyar Forradalmárok Pártja is (a Nagy Imre kormány tehetetlenségét látva) követelik a bíboros miniszterelnökké való kinevezését, mert az ő kormányában biztosítva látnák a forradalom ügyéhez való hűséget. Maga a bíboros nem igyekezett miniszterelnök lenni: „Nem kívánok különleges elbánást a magam részére” – mondotta beszédében.

Mindszenty bíborosnak valóban nagy hatása volt a népre. Mint a katolikus egyház főpapja, a hívők nagy tömegeit tudta összefogni. Ezzel szemben, ha egyesek fel is vetették miniszterelnökké való kinevezését, ezt nem lehetett komolyan venni. A forradalomnak nem volt vallási színe. A forradalomnak, ha már le kellett váltania a kormány elnökét, olyan miniszterelnököt kellett volna a helyébe tennie, aki erőskezű és kíméletlen eszközöket is hajlandó alkalmazni a hazaárulókkal szemben. Ez pedig nem paphoz illő feladat. Mindszenty tehát nem mint politikus, hanem mint a forradalom egyik szellemi vezetője jelentett veszélyt a szovjetbérenc ellenforradalmároknak, a kommunista államrendnek. Megértjük a kommunizmus vak gyűlöletét Mindszenty Józseffel szemben. A katolikus egyház magyarországi főpapja mártírsorsa miatt jelképévé vált a zsarnokság elleni küzdelemnek. Ma is példakép Mindszenty József, mikor a rendszer azért dühöng, hogy nem kínozhatja, gyötörheti tovább.

A munkástanácsok szerepe a forradalomban.

Meg kell emlékeznünk a forradalom legmaradandóbb s egyben legnagyszerűbb vívmányáról, a munkástanácsokról. s ezzel elérkeztünk a forradalomban kibontakozó gazdasági harc kérdéséhez. A munkástanácsok a forradalom viharában jöttek létre. Miért kellett ezeknek a szervezeteknek létrejönniük? Azért, mert a szakszervezetek képtelenek voltak a munkásság forradalmi harcának vezetésére. A szakszervezetek valamennyi vezetőségében – a központi szervektől egészen

a legutolsó szervekig – mindenütt ott voltak a kommunista párt beépített spiclijei és ezek teljesen megbénították a szakszervezetek eredeti munkáját, azaz teljesen képtelenné váltak a munkás érdekek képviselőit. A munkásság jogos sérelmei orvoslásának kiharcolását (mint pl. az öldöklő, az egészségre ártalmas munkaverseny, a munkásság erejét felőrlő normarendszer felszámolása, magasabb munkabérek kiharcolása stb.) új és harcosszervezetre kellett bízni s ezért alakultak meg a munkástanácsok. A munkástanácsok a fegyveres küzdelem fontos támogatói és a gazdasági harc elsőrendű vezetői lettek.

A szabadságharc első szakaszában, az október 23-tól 31-ig terjedő időszakban alakult munkástanácsok még nem nevezhetők teljességgel a munkásság képviselőinek. Ebben az időben ugyanis az üzemekben állandó jelleggel csak azok tartózkodtak, akik valamilyen oknál fogva nem tudtak idejében hazamenni, másrészt a szovjetbarátok, a kommunisták. A választások alatt a csekély számú kommunista könnyen megtudta félemlíteni az üzemben tartózkodó néhány munkást.

A második választást a főváros egész területén november 2-án és 3-án tartották meg. Ez döntő jelentőségű volt.

Ha a munkástanácsok már október 23-án megalakultak volna, az összmunkásság választása alapján és támogatni tudták volna már akkor a szabadságharcot, ez a fegyveres harc győzelmét jelenthette volna, megkönnyíthette volna az ellenség mielőbbi szétzúzását. Így pedig fordítva történt. Az ellenség elég hosszú küzdelem után való szétzúzása teremtette meg az igazi munkástanácsokat.

Mi volt a munkástanácsok feladata?

1.) A szovjet zsarnokságot támogató üzemi vezetők leváltása és a nemzeti forradalmat támogató vezetőkkel való felcserélése.

2.) A munkásság gazdasági és politikai követeléseinek kiharcolása.

3.) A szabadságharc üzemi támogatásának biztosítása (ez különösen fontos a hadianyag és fegyvergyárakban).

4.) A Központi Munkástanács létrehozásával az egész ország területén a munkásság összes forradalmi cselekményének összehangolása.

5.) A forradalmi szabadságharc bukása után a munkástanácsok feladatává lett a szovjetbarát ellenforradalommal szemben a nemzet politikai küzdelmének vezetése és irányítása.

A munkástanácsok ezeket a feladataikat november 2-től kezdve nagyjában teljesítették, és ha nem is tudták mindig és mindenütt teljesíteni, akkor ez rajtuk kívül álló okok miatt történt (Pl. a szovjet csapatok egységei bizonyos időközönként megakadályozták az egyes akciók végrehajtását, vagy elfogták a munkástanácsok tagjait.)

A munkástanácsok bátor kiállása példamutató volt. A legnehezebb napokban az egész nemzet büszke volt a munkástanácsokra és azok sztrájkszervező munkájára. A munkástanácsok sztrájkfelhívásait a munkásság egyöntetűen teljesítette. Ahol a munkástanácsok a fegyveres harc irányítását is vállalták, ott a szabadságharc szívós volt és törhetetlen. Erre példa Budapesten a Csepeli Fegyvergyár munkásainak nagyszerű ellenállása. Csepelt tudták a legkésőbb elfoglalni a szovjet elnyomók.

A forradalom szabadságharcos időszakában voltak olyan helyek, ahol a munkástanácsok irányították a fegyveres harcot. Ilyen városok voltak: Diósgyőr, Dorog, és Dunapentele. A munkástanácsok nagy jelentőségű sztrájkokat vezettek végig a forradalom alatt. Különösen nagyarányú volt a munkástanácsok sztrájk szervező tevékenysége a forradalom szabadságharcos időszakának lezárulása után.

A forradalom szervezetlenségének hatása vidéken.

Ha alaposan megvizsgáljuk a forradalom menetét az országban, megdöbbenten állapítjuk meg, hogy egyik fő jellemzője a szervezetlenség. Végtelen káosz uralkodik az egész forradalom alatt. Egyik felkelő csoport sem tudja, hogy az ország milyen részében kikre számíthat, honnan jöhet ellenség, hogy az úton közeledő magyarul beszélő katonaság vajon ellenség-e, vagy barát? Ezt a tájékozatlanságot a szabadságharc első napjaiban a kormány igyekszik kihasználni és sokszor sikeresen.

A vidéken az egyes felkelő csoportok teljesen önállóan működnek és a vidéki csoportok csupán megyéjük felszabadítását tekintik feladataiknak. Példa erre a Borsodmegyei Köztársaság kikiáltása és az oroszokhoz küldött értesítés után a hadműveletek beszüntetése olyan időszakban, amikor a borsod megyei szabadságharcosok komoly segítséget nyújthattak volna a többi megyében felvonuló és támadó szovjet csapatokkal szemben.

De volt még szomorúbb példa is. Mikor Budapest az ország fővárosa szorongatott helyzetben volt, Győrben és Pécsen a forradalmárok kezében volt már a hatalom, mégis ahelyett, hogy fegyveres erőszakkal segítették volna a fővárost, ahelyett, hogy kiadták volna a jelszót: „Irány Budapest! Segítsétek felszabadítani fővárosunkat!” ehelyett tárgyalásokat kezdtek az ellenséggel, és a budapesti szabadságharcosoknak tömegei véreztek el, míg nagy nehezen le tudták verni az ellenséget.

Nemcsak a fővárost nem segítették az egyes vidékek, de még a szomszédos megyéket sem. Ennek főbb okai:

- 1.) Nem volt átfogó forradalmi szervezet a vidéken.
- 2.) Hiányos volt a szabadságharcosok fegyverzete, kevés volt a lőszer.
- 3.) A szovjetbarát szervezetek éltek, működtek, szervezeték az ellenforradalmi erőket.
- 4.) A jól felszerelt szovjet csapatokkal szemben a vidék többnyire csak partizánharcot tudott folytatni.
- 5.) Ezeket a partizánharcokat sem irányította a megye határán túl is befolyással bíró egyetlen központi szerv sem.
- 6.) Nem voltak olyan forradalmi szervezetek (a munkástanácsokhoz hasonlóak), melyek a parasztságot fogták volna össze, és irányították volna falunként, községenként a parasztság forradalmi harcát.

Az egész forradalomra jellemző tünet: több volt a program, mint a tett. A fegyverszünet egész ideje tanácskozásokkal és az ellenséggel való tárgyalásokkal telt el. Egy pillanatra sem gondolt egyetlen erre illetékes szerv sem a védelem megszervezésére.

Következő levelünkben folytatjuk.

A Nemzeti Ellenállás Acélszervezete.

13.
[1957. október]

Tisztelt Uram! (Asszonyom!)

A Nemzeti Ellenállás Acélszervezete továbbításra megküldi Önnek a „Nemzeti Híradó” című levélújság ünnepi különszámának folytatását.

Október tanulságai (V.)

A parasztság viselkedése a forradalom alatt.

Szembe kell szállnunk a kommunistáknak azon rágalmaival, mely szerint a parasztság passzívan viselkedett a forradalom alatt. A rágalmak cáfolatának döntő bizonyítéka, hogy a parasztság az ellenálló góccokat – így pl. Budapestet, Győrt, Pécsét, Miskolcot, Diósgyőrt, Dorogot, Dunapentelét, stb. – az ingyenes élelmiszerek tömegével látta el. Adakoztak a forradalom szabadságharcosai részére még a legszűkmarkúbb parasztok is. Ha a parasztok oly keveset, vagy közülük csak oly kevesen adtak volna élelmiszert, akkor nem lett volna az ellenálló városokban valóságos Kánaán. Az élelmiszerbőség pl. Budapesten a forradalom alatt állandó volt.

A parasztság nem azért dolgozott a földeken, mert megszegte volna a Központi Munkástanács sztrájkfelhívását. Ez a kommunisták aljas rágalma. A parasztság még csak meg sem szegte a sztrájkfelhívást, mert egyetlen sztrájkfelhívás sem vonatkozott az élelmiszer termelő iparágakra sem, hát még az élelmiszer alapvető anyagát előállító és termelő parasztságra.

A falun aránylag igen gyorsan, szinte pillanatok alatt bomlottak fel a szövetkezetek. (Ez is a parasztság kommunistaelenességét bizonyítja) A paraszt, aki visszakapta a földjét és az állatait, örült, hogy ismét a sajátján és a sajátjával dolgozhat. Míg eddig csak tessék-lássék végezte a munkát a termelőszövetkezetben, ahova a bitang rendszer bekényszerítette, most valósággá lett előtte a kommunizmus hírhedt jelmondata: „Tiéd a föld, magadnak dolgozol!” Nem kell különleges bizonyíték a parasztság szovjetellenességére és forradalmi hűségére. Budapest már rég elesett, amikor a vidék és különösen sokáig Borsod megye, a dorogi bányavidék, stb. tartotta magát és ellenállt a szovjetbérenc ellenforradalomnak.

A falvak népessége elkeseredettebben gyűlölte a kommunista rendszert, mint a városi lakosság. A városi lakosság csekély részének (főleg az iparosoknak, a kereskedőknek) volt tulajdona, a munkásnak és az értelmiségnek nem. A falvakban azonban a rendszer a lakosság többségét tulajdonától, saját földjétől és állataitól fosztotta meg.

De a vidék lakosságának tapasztalnia kellett, hogy a forradalmi harcban nem elég gyűlölni az ellenséget és lelkesedni a forradalom eszméiért.

Forradalmi harcban elsőrendű fontosságú a szervezettség, az egységes fellépés, országos és nem csak elszigetelt helyi viszonylatban.

Mi az igazság a forradalmi terrorral kapcsolatban?

A kommunista rendszer rémuralommal vádolja a forradalmat. Igaz-e, hogy a forradalom borzalmas terrort valósított meg, és válogatás nélkül ölték meg a szabadságharcosok az embereket, anélkül hogy meggyőződtek volna a bűnösségükről?

Nem, ez nem igaz. Lehet arról vitatkozni, hogy helyes volt-e a forradalommal szembezálló fanatikus kommunisták kivégzése. Itt több mindent kell megvizsgálni. A kormány statáriumrendelete következtében több ezer szabadságharcost elfogásuk után kivégeztek. Erről nem beszél senki sem. Szerintünk helyes volt az ilyen fajta brutális erőszakra válaszul a fegyveresen elfogott kommunisták kivégzése. Ezenkívül voltak lincselések is, de azon sem tudunk csodálkozni. Azok az emberek, akiknek hozzátartozóit az ÁVH-börtönökben megkínózták, egész életére rokkanttá tették, vagy komédiaperek után, de lehet, hogy anélkül megölték, ezek az emberek kijöttek az utcára, és hozzátartozóikra gondolva, a véres bosszú hatotta át egész lényüket. Természetesen mi is jobban helyeseltük volna a lincselés helyett a bírósági tárgyalást, de ugyanakkor meg kell mondanunk, hogy ilyen lincselés csak kevés helyen fordult elő és mindig az áldozatok provokálták ki. Rendszerint azzal kezdődött, hogy előzőleg az áldozatok több szabadságharcost megölték, vagy többször a tüntető tömegbe lőttek. Azok az úgynevezett mártírok, akiket a Kádár-rendszer fehér könyvei felsorolnak, valamennyien a rendszer legvadabb és legfanatikusabb hívei, a nemzet legszadistább gyilkosai és megkínzóit voltak. Még elvétve sincs közöttük olyan, aki nem érdemelte meg sorsát. Ennek ellenére nem mondhatjuk, hogy a forradalom terrorista volt. A forradalmi szabadságharc leverése óta a kommunisták tömeges mészárlást, deportálást és bírósági kivégzést hajtottak végre. A kádárista terror áldozatainak száma nagy. Ennek a számnak még az ötödrészt sem végezték ki a forradalmárok.

Mérsékeltbb követelések megállították volna-e a szovjet támadókat?

Gyerekes és naiv már maga a kérdés felvetése is, mégis foglalkoznunk kell vele, mert a forradalom alatt semlegesnek mutatkozó és azóta is ingadozó közl, sokan a szabadságharc leverésének döntő okát a túlságosan forradalmi követelések terhére írták. Azt állították, hogy a szovjet zsarnokok nem támadtak volna, ha a forradalmárok mérsékelt lettek volna, ha a hazaárulókat nem végezték volna ki, ha nem mondták volna ki az ország semlegességét, ha nem kényszerítik a kormányt a varsói szerződés felbontására, ha nem engedik meg a szabad pártalakítást, a szabad sajtót, stb.

Kérdezzük meg ezektől az aggodalmaskodó kutyáktól – akik hozzá voltak szokva gazdáik talpnyalásához, a korbácshoz és akiknek végül is mindkettő hiányzott a szabadság beköszöntével – hogyha ez a sok „ha” nem lett volna, akkor miből állt volna a forradalom? A forradalomnak forradalmi követelése és forradalmi tettei vannak, éppen erről lehet felismerni. A szovjet csapatok mindenképpen megtámadták volna az országot, akár kinyilatkoztatják a semlegességet, akár nem, akár kivégzik a hazaárulókat, vagy felbontják a varsói szerződést, akár nem. A Szovjetunió elsőrendű érdeke volt, hogy Magyarország ne szabadulhasson ki a szovjet rabságból. Elsőrendű érdeke volt a forradalom mielőbbi leverése. A hazánkban járt szovjet főemberek a forradalom sürgős leverésének módozatait akarták megtárgyalni és csupán a bevetendő csapatok kérdésében támadt nézeteltérés köztük. A Szovjetunió világpolitikáját azonnal ennek érdekében állította be és a Szíriának küldött fegyverszállításokkal és a szovjet önkéntesek Szíriába való küldésével fenyegetőzve valóságban kiprovokálta a szuezi incidenst. Ez a politikai lépés a nyugati hatalmak haderejének, diplomáciájának és figyelmének a magyar szabadságharcról való elvonása érdekében történt. Miért volt olyan sürgős a szovjet imperializmusnak a szabadságharc leverése? Azért, mert:

1. Ha a magyar szabadságharcosok csak egy hónapig tudják tartani magukat, a forradalom szele átcsapott volna Lengyelországra, Romániára, esetleg Kelet-Németországra, vagy a többi európai népi demokráciákra is.
2. Egy kelet-németországi forradalom Nyugat-németország beavatkozását vonhatta volna maga után.

3. A magyar forradalom győzelme esetén Közép-Európa a Szovjetunió részére elveszett és ezzel együtt elveszett a nevésegesen csekély ellenszolgáltatásért korlátlan mértékben rendelkezésre álló nyersanyag és készáruforrás.

4. A magyar forradalom végleges győzelme, ami 30 napi ellenállás után az akkori nemzetközi helyzetben biztosan bekövetkezett volna, a Szovjetunió teljes diplomáciai csődjét jelentette volna.

Mire tanít minket a forradalom?

A magyar forradalom nem máról-holnapra jelent meg Európában, nem hatott úgy, mint derült égből a villámcsapás, mert akkor valóban nem is lett volna forradalom, hanem csak kis jelentőségű lázadás. A magyar forradalom kezdete az egész szovjet világban uralkodó általános válságnál keresendő. Ennek az általános válságnak döntő ismertetőjelei:

1.) Az egész gazdasági életben mutatkozó állandó mértékű és nem ciklikus jellegű válságok. Ezek miben állnak:

- a) Deficites termelés, ami azt jelenti, hogy az üzemek állami tulajdona következtében állandóan növekvő állami deficit áll fenn.
- b) Az ipari üzemek nagymértékű selejtes árutermelése.
- c) A selejtes árutermelés következtében az export csökkenése.
- d) Az export lehetőségek csökkenésével az import megakadása.
- e) Mindezek következtében előálló áruhiány.
- f) Ezzel kapcsolatban a reálbérek csökkenése az iparban.
- g) A szövetkezetek erőszakolása következtében a parasztok elkeseredésének növekedése és termelési kedvének hanyatlása.
- h) Ehhez hozzájárulnak a beszolgáltatási rendeletek erőszakosságai és a parasztsággal szemben alkalmazott gazdasági és politikai terror.

2.) A politikai válság. Főleg a kommunista pártban mutatkozik meg a párt központi vezetőségének belső harcaiban.

3.) A társadalmi válság. A társadalom minden osztálya és rétege egységesen áll szemben az államkapitalistákkal, a párt-állami és legfőbb gazdasági vezetőkkel, az igazgatókkal.

Vagyis mindazok a jelenségek játszottak közre a szovjetellenes, antikommunista forradalom keletkezésében, melyeket a szovjet ideológia az imperializmus „rothadó, bomló társadalma” belső ismertető jeleinek mond.

A magyar forradalom 3 nagy időszakra osztható fel. Az időszakok nem egy pontosan lezárt folyamatot jelölnek, hiszen mindhárom időszak elemei keverve is megtalálhatók a forradalomban és pontos határvonalat nem tudunk húzni, csak megközelítően tudjuk mondani a forradalom időszakainak főbb jellemzőit:

1.) *A forradalmi szabadságharc időszaka.*

- a.) szakasz: Fegyveres és politikai harc a társadalom újjáalakításáért a belső ellenség és a szovjet elnyomók ellen (okt. 23-tól okt. 30-ig)
- b.) szakasz: Politikai, majd később fegyveres harc a belső árulók és a szovjet megszállók ellen az ország új társadalmi rendjének megvédelméért. (okt. 31-től nov. 30-ig – Budapesten nov. 8-ig -)

2.) *A gazdasági harc időszaka* (november 30-tól 1957 január 15-ig)

3.) *A március 15-i tüntetés előkészítésének időszaka.*

A szabadságharc időszakának két szakaszával foglalkoztunk. A gazdasági harc időszakát a munkástanácsok fokozott tevékenysége, a sztrájkok szervezése, a munkásság követeléseiről való kemény küzdelem jellemzi.

Következő levelünkben folytatjuk.

A Nemzeti Ellenállás Acélszervezete

14.
[1957. október]

Tisztelt Uram! (Asszonyom!)

A Nemzeti Ellenállás Acélszervezete továbbításra megküldi Önnek a „Nemzeti Híradó” című levélújság ünnepi különszámának folytatását.

Október tanulságai (VI.)

A március 15-i tüntetés előkészítésének jellemzői: a Nemzeti Egységfront megerősödése, az illegálisba kényszerült ellenállási mozgalom felvilágosító munkájának megélénkülése, a röpcédula és levelező mozgalom kialakulása, valamint kiszélesedése. A forradalom utolsó időszaka különösen nagy rémületet okozott a kommunistáknak. Az egész országban, de főleg az ipar- és bányavárosokban a rendszer nagyarányú razziákat rendezett a forradalmárok és hazafiak összefogdosására. Országos jellegű spicli-hálózatot épített ki. Az elhurcolások napirenden voltak, elég volt valakire ráfogni, hogy rokonszenvezik a forradalommal, máris az internálótáborokba hurcolták. Megindultak a tömeges deportálások is. Az embereket a nyilvános szórakozóhelyeken állandóan spiclik figyelték. A politikai rendőrség a szörnyű kínzásokkal kezdődő gyilkosságok sorozatát követte el.

A forradalom második és harmadik időszakának külső képét néhány fontosabb esemény időszerinti felsorolásával fogjuk vázolni.

1956. december 4. 50.000 budapesti munkásasszony fehér őszirózsás tüntető felvonulása a Hősök terén

1956. december 6. Tatabánya bányászainak sztrájkja.

1956. december 8. Salgótarján. Két forradalmi szervezkedés vádjával letartóztatott hazafi azonnali szabadon bocsátását követeli 20.000 főnyi tömeg. A környék összes bányászai Salgótarjánban vannak. A hangulat fenyegető. A Kádár-ÁVH és a szovjet katonaság a tömeg közé lő. A tömeg közt levő szabadságharcosok viszonozzák a tüzet. Így máris úgy látszik, hogy Salgótarján lesz az új fegyveres felkelés kiindulópontja. A túlerő végül győz. Kommunista tömegmészárlás, tömeges letartóztatások vetnek véget az incidensnek.

1956. december 8-9. A Kádár klikk letartóztatja a munkástanácsok 50 tagját.

1956. december 9. A Központi Munkástanács általános sztrájkfelhívása 48 órás általános sztrájkra december 11-ére és 12-ére.

1956. december 10. A Kádár-horda rendeletileg feloszlatja az összes területi munkástanácsot

1956. december 10. A Kádár-banda új statárium- és fegyverviselési tilalom rendelete.

1956. december 11. A Kádár-klikk szesztilalom rendelete.

1956. december 18. Győzelem! Megjelenik a munkanélküli segélyrendelet.

1957. január 7. A csepeli gyár két munkástanács tagját letartóztatják.

1957. január 8. A csepeli gyár munkástanácsa tiltakozásul lemond.

1957. január 8. Húsz budapesti gyár munkástanácsa lemond és a csepeliekkel közösséget vállalva tiltakozik Kádár nyilatkozata ellen.

1957. január 9. Munkásgyűlések a csepeli gyárban.

1957. január 9. A kommunista rendőrség több diákot letartóztat forradalmi propaganda miatt

1957. január 10. A Csepeli Gyár a Ganz Waggongyár, a Lámpagyár a Fémáru- és Szerszámgépgyár munkásai sztrájkolnak, a gyárakban fegyveres összeütközésekre kerül sor a behatoló Kádár ÁVH-val

1957. január 11. A munkásság fegyveres összetűzése a Kádár ÁVH-val a Csepeli Gyárban.

1957. január 11. Az Északi Járműjavító vállalat és a Ganz Kapcsoló és Készülékek Gyára munkásainak bérkövetelő tüntetése és összetűzése a Kádár ÁVH-val.

1957. január 12. Rendelet a gyorsított eljárású politikai perekre.

1957. január 12. Este 8 óra után Budapesten a Nádor utcában ismeretlen tettes agyonlő egy Kádár ÁVH-s őrnagyot.

1957. január 18. A Kádár-klikk feloszlatja az Írószövetséget.

1957. január 19. Az Újságírószövetség feloszlatása.

1957. január 19. Az első nagy mártírok, Dudás József és Szabó János kivégzése.

1957. január 15-20. A külföldi újságírók többségének kiutasítása.

1957. február 9. A „Népszabadság” című kommunista pártlap cikke a szovjetellenes levelező mozgalomról és a „Márciusban újra kezdjük!” jelszóról!

Ezek után február és március hónapokban is folytatódnak a terror-perek és az elhurcolások. A Budapesti Munkástanács még szabadlábban lévő tagjait, akik a Beloiannis villamossági gyárban tartózkodtak, még februárban, a március 15-i tüntetés előkészítése közben hurcolják el.

A március 15-i tüntetést a Kádár kormány március 15-e ünnepének rendeleti eltörlésével akadályozta meg.

A kommunista rendszer felháborító és vérlázító erőszakot alkalmazott ebben az időben. Ennek ellenére a fanatikus kommunisták ereiben is megfagyott a vér és borzongva gondoltak március 15-ére. A gyűlölet nőttön-nőtt, az áldozatok számával együtt. Az egész nemzet érezte, hogy hazánk függetlenségét oly sok véráldozat után ismét sárba tiporták. Március 15-én minden stratégiai fontos pontot a Kádár ÁVH és a szovjet katonaság szállt meg, egyes útvonalakat lezártak. A fegyveres erőszak megakadályozta a tüntetést.

Mik azok a végső tanulságok, amelyeket le kell vonnunk a nagyszerű forradalom történetéből?

1. A forradalom irányítóereje, motorja és vezetője nem a munkásság, hanem az ifjúság és a vele szövetkezett értelmiség. A forradalmat az ifjúság és az értelmiség készítette elő, ők kezdték meg és ők vezették. A munkásság és a parasztság a forradalom kirobbanásakor csatlakozott hozzájuk és ezzel segítette kivívni a forradalom győzelmét, segített létrehozni a nemzet egységét. (Ennek a tanulságnak alapján megdőlt a marxizmus forradalom-elmélete.)

2. A forradalmi szabadságharc győzelméhez az egész országot átfogó szervező erőre, Nemzeti Forradalmi Bizottmányra van szükség.

3. A Nemzeti Forradalmi Bizottmány székhelyének stratégiaileg fontos pontnak vagy fegyvergyártó üzemnek kell lennie, ahonnan támadás esetén könnyen védekezhet.

4. A bizottmány feladata a fegyveres védelem megszervezése. Olyan hálózat kiépítése, mely a forradalom nagyobb részét az egész országban összefogja és egy egységes elv alapján irányítja. A Nemzeti Forradalmi Bizottmánynak a forradalom irányító és hatalmi szervének kell lennie. Hatáskörének ki kell terjednie az ország összes politikai és katonai vonatkozású kérdéseire. Parancsai, utasításai az ország minden lakosára egyformán kötelező jellegűek legyenek, azoknak megtagadása, késedelmes vagy pontatlan teljesítése halálbüntetést vonjon maga után!

5. Meg kell szervezni a forradalom Legfelsőbb Katonai Vezetőségét. Ez a szerv közvetlenül a Nemzeti Forradalmi Bizottmány alatt álljon. Fontos, hogy a Legfelsőbb Katonai Vezetőség a Nemzeti Forradalmi Bizottmány utasításai szerint működjék és intézkedéseivel biztosítsa a hadseregben a bizottmány utasításainak végrehajtását. Feladata a forradalom védelmének megszervezése és a hadseregből az árulók kiirtása. Gondoskodni kell arról, hogy az áruló tisztek leváltásukon kívül elnyerjék méltó büntetésüket is.

6. Első rendű feladat a főbb stratégiai pontok megszállása. Ezt csakis fegyveres felkelőkkel vagy felkelőkkel vegyes katonasággal lehet végrehajtani, de e helyek parancsnokai mindig a felkelők közül kerüljenek ki. Végtelenül fontos a rádióállomások – antennák és nem a stúdiók –, a főbb postahivatalok, katonai laktanyák, pályaudvarok, telefonközpontok, távíróhivatalok és a magas hegycsúcsok megszállása.

7. Nem engedhető meg a fegyveres felkelőknek a reguláris katonaságba való beolvasztása. A katona mindig parancsnak engedelmeskedik. Parancsnokai a tisztek. A tisztek többsége forradalom esetén ingadozik, mert fél az esetleges bukás után bekövetkező számonkéréstől. A fegyveres felkelőre elfogatása esetén halál vár. Ő tehát nem ingadozik és nem fél.

8. Fontos a harcok alatt minden tárgyalás mellőzése, vagy az ellenséggel rövid idő alatt (természetesen a hadi helyzettől függően, de legfeljebb 12 óra alatt) megkötött fegyverszüneti időszakban való nagy erejű támadás. Forradalomban a becsstelen ellenféllel kötött megállapodásokat nem érezhetik a forradalmárok magukra nézve kötelező jellegűeknek.

9. A forradalmi szabadságharcban ajánlatos az ellenség főtisztjeinek csellel való elfogása és túszként való kezelése.

10. Ha a szabadságharcosok erőfölényben vannak, még a legrövidebb idejű tárgyalásokat is a szabadságharcosok táborában kell megtartani! Ezáltal elkerülhető, hogy az ellenség magas rangú szabadságharcos vezetőket (a megállapodások megszegésével) elfogjon!

11. A szovjet csapatok gyalázatos támadása a hazánkat védő hazafiak ellen, megmutatta az egész emberiségnek, hogy milyen szempontok vezettek a varsói szerződés megkötéséhez. A varsói szerződés hasonlít a több mint száznegyven évvel ezelőtt megkötött Szent Szövetség szerződéséhez. A különbség csak az, hogy abban egyenrangú nagyhatalmak vettek részt. A varsói szerződés tulajdonképpen azt jelenti, hogy a Szovjetuniónak jogában áll minden európai népi demokráciában bármiféle kommunistaellenes zendülést katonai erőszakkal vérbefojtani. A varsói szerződés tehát a szovjet imperializmus abszolútizmusának katonai biztosítéka Kelet-Európában.

12. A forradalom politikai iránya a szabad pártalakítás, de ugyanakkor feltétlenül szükséges a Nemzeti Egységfront sürgős létrehozatala.

13. A munkástanácsok a forradalomnak nagy szolgálatot tettek, de a mai munkástanácsok, melyeket a Kádár-banda megtisztított a becsületes hazafiaktól, nem volnának alkalmasak a forradalom vezetésére. Ezek helyett a forradalomnak egy újabb fellángolása esetén Forradalmi Munkásbizottságokat kellene létrehozni.

14. A fegyveres testületek szervezetén kívül a forradalmi szabadságharcban létre kell hozni a parasztságot helyileg (faluként, községenként, járásonként és végül megyénként) összefogó, országos központtal rendelkező Forradalmár Földművesek Szövetségét.

15. Döntő jellegű, hogy egészen a győzelem teljes kivívásáig a forradalom összes fegyveres erői állandóan támadjanak.

16. Fegyverszünet alatt is állandóan készülni kell újabb támadásokra és a forradalom gócpontjai védelmének erősítésére.

17. Végző veszély esetén katonai diktatúra bevezetése elkerülhetetlen.

Következő levelünkben folytatjuk.

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete

Tisztelt Uram! (Asszonyom!)

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete Önnek is megküldi a „Nemzeti Híradó” című levélújság 1958. évi első számának vezércikkét.

Az új esztendő küszöbén három fontos kérdés foglalkoztatja a hazájuk szabadságát féltő magyar hazafiak belföldön és külföldön egyaránt.

Ez a három kérdés:

- 1.) **Az ó-esztendő** (nemzetünkre és az emberiségre nézve is fontos) **tanulságai**
- 2.) A háború kérdése
- 3.) A magyar belpolitikai helyzet.

[1.] Az ó-esztendő tanulságai között a legjelentősebb az, hogy a marxizmus végérvényesen megbukott. Elméletileg már 1956 októberét megelőzően is merültek fel kétségek a marxista tannal szemben és több oldalról élesen támadták a marxizmus elméletét. A legerősebb támadást születése után néhány évvel a revizionisták indították a marxista tanok ellen. Ők azonban nem látták, mert nem láthatták a marxizmus fő hibáit és nem tudtak megsemmisítő csapást mérni a tanra.

Ma, a kommunista államok, így a magyar állam teoretikusai is, a neo-revizionizmusról és annak veszélyeiről beszélnek, ők ugyanis fanatikusan hisznek a kommunizmus végleges győzelmében és nem akarják tudomásul venni, hogy nemcsak a kommunizmus, de maga a marxizmus is végérvényesen megbukott.

A bukás történelmi folyamata már 1943-ban megindult, látható jelei azonban csak 10 évvel később mutatkoztak. 1953-ban, a kelet-berlini felkeléskeltétől kiindulva megkezdődött a kommunista világ válsága. Ne gondolja egyetlen antikommunista marxista se, hogy a marxista tannak semmi köze sincs a kommunista világ válságához. A marxista tan életre válásának lehetősége a kommunista világ életképességéhez van kötve. Miért? Azért, mert a kommunista világban bizonyosodik be, hogy a köztulajdon megvalósítható-e, hogy a közös termelés elve nem válik-e levegőben lógó frázissá, miközben megvalósul az eddigi helyzetnél jóval szörnyűbb állami kizsákmányolás. A kommunizmusban derül ki az, hogy az ún. munkásvezetők még kegyetlenebb elnyomók, még fenségesebb urak, mint a régi világ igazgatói voltak, stb.

Ma Marx elméletéből csak egy elég csekély mag maradt, ami értéknek mondható: a liberális kapitalizmus gazdasági szerkezetéről, gazdasági működéséről egyszóval gazdasági életéről adott kép valóban helytálló ma is. Ennek a közgazdasági tannak sok tétele a mai időkben is alkalmazható. Helyes az az állítás is, mely szerint a termelés és kereskedelem egészére elsősorban anyagi vonatkozások nyomják rá a bélyegüket. Marx és Engels többi tana ma már nem tekinthető tudományos jellegűeknek. Az élet megcáfolta őket.

Nézzünk meg ezek közül néhányat, melyeket megbuktatott az 1956-os magyar forradalom.

Tévesnek bizonyult a marxizmus osztályelmélete, amennyiben az új történelmi szakasz vezető osztályának a munkásságot jelölte meg. Ezt az elméletet a kommunisták jelentősen kiépítették és kidolgozták a munkásság vezető szerepének elméletét. A történelem azonban

bebizonyította, hogy Marx, Engels és Lenin tévedett. Nemcsak abban tévedtek, hogy a munkásság vezető szerepét hangsúlyozták, hanem abban is, hogy lebecsülték két osztálynak; az ifjúságnak és az értelmiségnek szerepét a forradalomban. A marxisták tagadják az ifjúság és az értelmiség osztály jellegét s emiatt az egész szemléletük eltorzul s nem ad tiszta képet a valóságról. Pedig több mint 100 éve a világ forradalmaiban ez a két osztály játszik jelentős szerepet.

Az értelmiség osztályhelyzetét világosan meghatározza a társadalomban elfoglalt az a különleges helyzete, hogy sem a kizsákmányoló, sem a kizsákmányolt osztályokhoz nem tartozik, viszont a társadalom összes osztályainak nélkülözhetetlen szüksége van az értelmiség munkájára. Az értelmiség osztályjellegének elismerése a marxisták részéről a szellem diadala lenne az anyag felett s a dialektikus materializmusnak is ellentmondana. Nem kell, hogy beismerjék majd az élet bebizonyítja.

Az ifjúság osztályjellegét meghatározza a családban elfoglalt különleges helyzete, valamint az iskolában és a termelésben elfoglalt helyzete is. Az ifjúságot mindez képessé teszi arra, hogy az elnyomott osztályok valamennyi szenvedését önmaga sorsán keresztül átérezze. Lenin nem nagy feladatot szánt az ifjúságnak, beszédeiben eléggé lebecsülte az ifjúság szerepét a társadalomban. Az ifjúsági szervezetnek nem önálló, hanem alantass szerepe volt, a kommunizmus eszméinek szolgai hirdetése, semmi több. Elfelejtettek kidolgozni ifjúsági programot és mikor Sztalin kidolgoztatta, a programon a kommunista főisten imádata volt. Lenin az ifjúságnak csak egy feladatot adott: „tanulni, tanulni, tanulni.” A történelem több feladatot adott az ifjúságnak, vagyis megcáfolta a kommunista nagyságokat.

Magyarországon ma szokás kétségbe vonni a tényeket, kommunista mondással élve, „élen jár” ebben Kádár János miniszterelnök. A Kommunista Ifjúsági Szövetség konferenciáján nagy hangon gyalázta a miniszterelnök az ifjúságot, nem is csoda, hogy ezt megtehetette, hisz mindenki tudja, hogy a KISZ nem az ifjúság szövetsége, hanem a fiatalok hazaárulók és besúgók egyesülete.

Többek közt ezeket mondta Kádár János a KISZ konferenciáján: „Lassan lekerül már a napirendről az ifjúság vezető szerepe. Természetesen a nemzet életében. Marxisták vagyunk, tudjuk, hogy a világon dúl az osztályharc. Azt is tudjuk hogy a társadalmak, országok életét valamely társadalmi osztály vezetheti csak, nem pedig egy korosztály – sem fiatalok, sem öregek, sem ehhez hasonló kategóriák. Tavaly októberben, az ellenforradalmi támadás napjaiban voltak bizonyos mozzanatok, amelyek azt mutatták, hogy az ifjúság átvette a nemzet vezetését. *Honnan van erkölcsi bátorságuk, különösen olyan fiataloknak bejelenteni az igényüket a nemzet vezetésére, akik életükben még egy kiló kenyeret sem kerestek meg munkájukkal. Meg kell azt is mondani: körülbelül úgy vették át a nemzet vezetését a fiatalok, mint az a légy, amely a kocsirúdján ül és azt hiszi, hogy ő húzza a kocsit... A vezetés a munkásosztályé, ez a munkásosztály történelmi kötelessége.*”

Honnan tudhatná egy kommunista miniszterelnök, hogy az ifjúság vezető szerepe nem került le és nem is kerülhet le a napirendről. Az ifjúság ugyanis nemcsak korosztály, hanem gazdasági és társadalmi helyzetét tekintve azonos körülmények között kialakuló és élő valóságos társadalmi osztály és a kommunista rendszer alatt különösen elnyomott osztály.

Az ifjúság vezető szerepe az értelmiség osztályával együtt nem mai keletű. A XIX. századi forradalmaktól kezdve még a legelvetemültebb szovjet ügynök se tud olyan forradalmat mutatni nekünk, melyet nem az ifjúság és az értelmiség vezetett, beleértve az 1917-es szovjet és az 1919-es magyar-szovjet forradalmat is. Csak nem akarják elhitetni velünk, hogy az a bolsevik párt, mely a hivatásos forradalmárok pártja volt, ezeket a forradalmárokat az orosz munkások közül választotta ki. Azok közül az orosz munkások közül, kiknek értelmi színvonala még ma is jóval alacsonyabb,

nem az európai munkás, de még a kvalifikált európai paraszt értelmi színvonalánál is. Különbözik maguk a tények is mást mutatnak. Nemcsak Lenin, Trockij és Sztalin nem voltak munkások, de a hivatásos forradalmárok 80%-a értelmiségi volt és többsége igen „fiatal” (úgy látszik, mégis csak korosztályok szerint tagolódnak a forradalmárok.) A '19-es magyar szovjet egész vezérkara „fiatal értelmiségiek”-ből állt. A magyar munkásság nagyon jól tudja, hogy a diktatúra a mindenható kommunista párt és a kommunista államapparátus kíméletlen elnyomását jelenti nem csak a munkásság, hanem az ország egész lakossága felett. A munkások sokkal jobban bíznak a sokszor soraikból kikerült ifjakban és értelmiségiekben. Az ifjúság és az értelmiség a forradalmi harc vezetésében egymásra utalt két osztály, egymás nélkül egyik se tudja önállóan kezébe venni a vezetést. A forradalomban szükség van az ifjúság lendületes lelkesedésére, bátorságára, hajthatatlanságára, rendíthetetlen hitére és az értelmiség széles látókörére, logikájára és szervezőképességére. Ezért már több mint 100 éve szinte ösztönszerűen minden nagy forradalomban magától is létrejön az ifjúság és az értelmiség tartós forradalmi szövetsége. Most is így történt. Elméletünket az 1956-os októberi magyar forradalom fényesen igazolta. Ezt a tényt sem elfeledni, sem letagadni, sem rendeletileg eltörölni nem lehet. A magyar forradalomnak éppen ez a való ténye zúzta szét a Lenini forradalom-elmélet alapját, buktatta meg a proletárdiktatúra elméletét világviszonylatban. Ez az 1956-os Nagy Magyar Forradalom legfényesebb történelmi tanulsága.

Mindenki tudja (a kommunista miniszterek is), hogy az *ifjúság* és az értelmiség nem „igényelte” a vezetést október 23-án, vagyis nem „áhítozott” a vezetésért, vagy „küzdött” érte, hanem *vezetett*. Az ifjúságnak megvolt az erkölcsi bátorsága a vezetéshez és méltán meg is lehetett. A forradalmi harc elindítása, a sok véráldozattal járó szabadságharc megkezdése is az ifjúság érdeme volt. Ez az ifjúság nemcsak a kenyérkeresettől nem ijedt meg, de nem ijedt meg az ágyúk tüzétől és tankok dübörgésétől se, képes volt feláldozni életét hazája függetlenségéért. Aki ezeket az ifjú hősokeket látta a barikádokon, az már akkor, ott, a hűvös pesti utcán, a fegyverek zajában átgondolta, felfogta és megértette, hogy a szovjet rendszer, a kommunista rendszer végérvényesen, örökre megbukott.

Ami a munkásság történelmi kötelességét illeti, arra vonatkozólag csak ennyit: A munkásság elfogadta az ifjúság és az értelmiség vezető szerepét és nem csak elfogadta, de parancsszavukra megmozdult és fegyveresen, valamint gazdaságilag, a munkástanácsokon keresztül segített a forradalom győzelemre jutásában. A munkásság lelkes forradalmi lendületére jellemzők a fegyvergyárak munkásainak (Csepel Lámpagyár, Fegyvergyár, Dunapentele) és a bányászoknak (Salgótarján, Tatabánya, Dorog) valamint a munkáskerületeknek (IV. ker. Újpest, VIII., IX., XIII., XIV. ker. és XXI. ker. Csepel) leghosszabb ideig való kitartása és küzdelme a forradalom védelmében.

Következő levelünkben folytatjuk.

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete.

Tisztelt Uram! (Asszonyom!)

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete Önnek is megküldi a „Nemzeti Híradó” című levélújság 1958. év első számának vezércikk-folytatását.

Megdöntötte a marxista pártról alkotott elképzeléseket is az 1956-os magyar forradalom. Marx és Engels a munkáspártban látták gyönyörűséges elképzelésük megvalósítóját, a párt a nép forradalmi vezetőjének képzelve el. Ezt az elgondolást a kommunisták még élesebben kidomborították, náluk nemcsak a forradalmi agitáció és a forradalom alkalmával a nép vezetése, hanem a forradalom szervezése, az előkészületek a forradalomra, majd a hatalom „megragadása” (ahogy ők mondják) szintén a párt feladata, melyben olyan vasfegyelemnek kell lennie, mint a hadseregben.

Nos, kiderült, hogy a kommunista párt nem a munkásság „élcsapata”, nem a munkásság „uralmának eszköze”, hanem pontosan ellenkezőleg. A kommunista párt a munkásság árulóinak rongycsapata és a munkásság elnyomásának (egyben az egész nemzet elnyomásának) képét mutatta meg a világnak. Bebizonyosodott, hogy a munkásság szemben a kommunista párttal a saját maga által választott munkástanácsokat követi és képes a legnagyobb elszántsággal, fegyverrel a kezében is, megvédeni nemzete szabadságát a szovjet kommunizmussal és annak szolgájával; a kommunista párttal szemben. A becsületes munkások pedig, akik valamilyen kényszerítő ok miatt kerültek be a pártba, azonnal kiléptek abból és megsemmisítették pártkönyveiket. A kommunista párt az 1953-as berlini, az 1956-os lengyel, magyar, csehszlovák, kínai, ukrán és orosz felkelések és tüntetések letörésével nem forradalmi, hanem ellenforradalmi erőnek mutatkozott. A kommunista párt ezt a szerepét a jövőben is be fogja tölteni a Szovjetunióban és a népi demokráciákban, vagyis ott, ahol uralomra került a kommunizmus.

A kommunisták szerint az ő uralmuk az ún. proletárdiktatúra a „munkás-paraszt szövetség”-re épül. Szerintük a parasztság legszegényebb részével, a mezőgazdasági cseléddel és a napszámmal kell szövetséget kötni, a kistulajdonosokat semlegesíteni kell és a nagyobb földbirtokosok és tehetősebb parasztok ellen kérelhetetlen harcot kell folytatni. A birtokkategóriákat a kommunisták sohase határozzák meg s ez lehetővé teszi nekik, hogy idővel mindinkább bővíthessék, vagy szűkíthessék az ellenségnek tekintendő parasztok körét, a kommunista állam erejéhez képest. A végcél az önálló paraszti gazdálkodás teljes kiirtása, a paraszti munkának állami nagyüzemekben, vagy állami felügyelet alatt álló kolhozokban való automatizálása. A munkások azonban hamar rájöttek a proletárdiktatúra lényegére. A proletárdiktatúrában nem a munkásság és a parasztság diktatúrájáról van szó a gyárosok és földbirtokosok felett, hanem a kommunista arisztokrácia, a párt és a kommunista államapparátus vezetőinek diktatúrájáról az egész nemzet felett. Ezt a munkásság megértette, ennek megfelelően cselekedett is. Elvetette az őt gúzsba kötő hazug mesét saját vezető szerepéről és elfogadva az ifjúság és az értelmiség vezetését, egyesülve a parasztság valamennyi rétegével, csatlakozott a forradalmi szabadságharchoz. Ennél többet is tett a munkásság. A szabadságharc leverése után elszántan vállalta a kommunizmus elleni gazdasági harcot. A kommunista államapparátus pedig lelepleződött a világ előtt. Ma már mindenki előtt világos ennek az államapparátusnak szerepe és jellege.

Megszűnt végül a kommunizmus nemzetközi nimbusza is. A népi demokratikus országok már régóta tapasztalják ennek az elvnek hazugságait. Mindenki látja, miként értelmezik a nemzetköziséget kommunista nyelven. Nemzetközi az, aki a szovjet imperializmus érdekeit szolgálja. Ennek a nemzetköziségnek nevében terjesztik a nagyorosz és a pánszláv sovinizmust is.

Mindezt azonban Nyugaton nem láthatták, vagy nem eléggé láthatták. A magyar forradalom világos képet adott erről is. Az oroszok felsőbbrendűségének tanával szemben a forradalom állandóan ismétlődő legfontosabb követelése: „Az orosz csapatok hagyják el hazánk területét ezzel egyidejűleg az itt tartózkodó orosz katonák hozzátartozói is távozzanak országunkból.” A szovjet megszállók válasza nehéz fegyverek bevetése volt a forradalmárokkal szemben. A kommunizmus internacionalista jellege tehát a terror nemzetközi méretű alkalmazását jelenti az elnyomott népekkel szemben. (Ugyanaz tehát, mint annak idején a Szent Szövetség nemzetközisége.)

Végső tanulságként levonható: a marxizmus Kelet-Európában bukott meg, a lengyel felkelés előkészítése után a magyar forradalom buktatta meg! Ez a történelmi esemény ismét a világ elé tárja a mindezidáig meg nem látott történelmi tény: Kelet-Európában az egyetlen cselekvőképes haladó erő a magyar nemzet. A magyar nemzet több mint ezer éves történelme során mindig a haladó irányzatok mellé állt, a szabadságküzdelmek első harcosa volt. Ugyanakkor Közép-Európában egyedül csak a magyarság tudta megvédelmezni a kis népeket a nagyhatalmi beolvasztó kísérletektől, a magyarság állt gátként a nagyhatalmi terjeszkedés útjában, más népnek ehhez ereje nem volt és nincs még ma sem.

Mindezért az európai népek, hacsak nem akarják a pángermanizmus, vagy a pánszlávizmus veszélyét ismét maguk előtt látni, a kommunizmus közeli bukása után elsőrendű kötelességüknek kell, hogy tartsák a magyar nemzet megerősítését és régi helyzetének visszaállítását Kelet-Európában.

II. [2.] A háború kérdése.

Vajon olyan központi probléma-e nekünk, magyar hazafiaknak is a háború, mint a kommunistáknak? Nem. Egyáltalán nem. A hazafiak politikája nem a háborúval, hanem a kommunizmus megdöntésével áll szoros kapcsolatban.

Egyetlen magyar hazafi sem kívánja a háborút magáért a háborúért. Ha a kommunizmus hazánkban és a körülöttünk lévő országokban belső forradalmakkal megdönthető, akkor mi ezzel megelégszünk s ezek után a győztes forradalmak után a békés együttélés hívei vagyunk. A jelenlegi helyzetet tekintetbe véve, meg kell állapítanunk, hogy a kommunizmus sehol a világon forradalommal nem dönthető meg békés állapotok között. Emiatt valamennyien a kommunizmust a föld színéről elsöprő háború hívei vagyunk. Mi nem siránkozunk, mint a kommunisták, mi jól tudjuk, hogy a kommunizmus idegtépő légkörében úgy sem tud az európai műveltségű ember – amilyen a magyar is – élni sokáig anélkül, hogy ne örülne meg, ne kerüljön börtönbe vagy ne válassza az önkéntes halált. A kommunizmus az emberiség kínzókamrája és mi jobban gyűlöljük a kommunizmust, mint a háborút.

A szovjet propaganda is csak a szovjet birodalmat elsöprő háború ellen tiltakozik. 1946 óta, mióta a Szovjetunió a „*béke legfőbb öre*”, azóta a világon mindig háború dúl és állandóan folynak a háborús előkészületek. A háború előkészítése és kirobbantása mögött a szovjet imperializmus vagy ügynöksége, a kommunista párt áll. (Így volt ez Görögországban, Kínában, Viet-Namban, Egyiptomban, Iránban, Koreában, Malajában, Dél-Afrikában, Kenyában, [...], Oránban, Szíriában, Marokkóban, San-Marinóban, Indonéziában, stb.) A felsorolt helyeken folyó fegyverkezéseket, felkeléseket, a Szovjetunió a szemünk előtt támogatta, és láthatatlan módon pénzelte. A Szovjetunió tehát nem az általános, hanem a kommunista világ belső békéjének öre, vagyis a zsarnokság megtestesítője.

A Szovjetunió minden eszközt megragad és felhasznál, hogy a jelenlegi szabad és demokratikus berendezkedésű országok társadalmi rendjét felbomlassza. Elsőnek a birodalmak

szétbomlasztását kezdte meg. Az angol, francia, holland vagy belga birodalmak felbomlasztása egyaránt érdeke. A Szovjetunió fellázítja a népeket a fehérek ellen, hogy rabigába hajthassa őket.

A szovjet politikának 1945-től kezdve egyetlen szabálya volt, melyet következetesen be is tartottak a szovjet világban; sztrájkokkal, tüntetésekkel, felkelésekkel, elszakadási mozgalmakkal gyengíteni és szétszakítani a szabad világot, egymással szembeállítani a nagyhatalmokat és kis súrlódásokból nagy ellentéteket csinálni közöttük. Régi politika, ósdi politika, de sokszor igen hasznos politika is egyben. A rómaiak kezdték meg először alkalmazni a birodalom kiterjesztésekor. Átvették tőlük az elvet a Habsburgok, majd a Szovjetunió: Divide et impera! – Oszd meg és uralkodj! A különbség talán csak annyi, hogy a rómaiak és Habsburgok minden igyekezetük ellenére se tudtak uralmuk továbbterjesztésének propagálására annyi ügynökök szerezni, mint a Szovjetunió. A világ kommunista apostolai a szovjet imperializmus kémeivé és érdekeinek alázatos szolgálivá váltak (kivéve talán Jugoszlávia és esetleg Kína kommunistáit) és mint pók a hálóját, úgy fonják körül a kommunista pártok szálai a világot. A háló azonban kezd szakadozni, a népek egyre inkább felismerik ezeknek a pártoknak szándékait.

A Szovjetunió politikusai mindemellett nem csüggednek, ők jól tudják, hogy egy esetleges háborúban a kommunista fanatikusok az ő parancsait fogják követni. Ezért alakították át a Nyugat kommunista pártjait szinte katonai jellegű szervezetekké és alkottak a pártokkal szimpatizálókból is katonai jellegű alakulatokat, az ún. Békepartizánok szervezeteit.

Az egyes országok kommunistái máris több tanújelét adták a hazaárulásnak. A francia kommunisták helyeselték azt az algériai mozgalmat, mely több francia honfitársuk meggyilkolásával kezdődött és fő célja az algériai franciák teljes kiirtása volt. A holland kommunisták helyeslik az Indonéziából való holland kitelepítéseket, pedig jól ismerik az indonéz kormány rendeletét, mely szerint az Indonéziában élő valamennyi holland állampolgárnak záros határidőn belül el kell hagynia Indonéziát és a mostani kitaszított személyek a kitaszítottaknak első csoportja.

Míg a világ kommunista pártjai egységbe forrva támogatják a szovjet imperializmust, addig a világ nemzeti pártjai és mozgalmi nem hoztak létre se nemzeti, se nemzetközi egységfrontot a szovjet imperializmussal, az őket támogató kommunista pártokkal és a kommunista szervezetekkel szemben. A nyugati világban egyedül az Ibér-félsziget és Nyugat-Németország területén tilos a kommunista párt működése és csak ezeken a helyeken küzdenek következetesen a kommunizmus ellen. A Nyugat a kommunista lázadások után is lebecsüli a kommunista veszélyt.

Mindez azonban nem aggaszt minket, mert Nyugat-Németország példája meggyőzően bizonyítja, hogy a kommunistákkal szemben (háború esetén mindenképpen) foganatosított törvényes eljárások eredményesen számolják fel az efféle hazaárulók minden szervezkedését.

A szovjet politikusok békenyilatkozataikkal leplezik a háborús készülődést. A költségvetési előirányzatokban nem szerepel a honvédelmi költségek közt a hadifelszerelések gyártása, mert ezt az összeget a nehézipari költségekhez állították be. Ugyanakkor a hadifelszerelési gyáraknak is fedőneveket adnak, Magyarországon pl. ezeket a gyárakat Lámpagyár, Fémáru- és Szerszámgyár, Csepeli Vas- és Fémművek, Csepeli Autógyár, Ganz Waggon, MÁVAG, Sztálinvárosi Vasművek, stb. nevekkel álcázzák.

Következő levelünkben folytatjuk.

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete.

Tisztelt Uram! (Asszonyom!)

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete folytatólagosan megküldi Önnek a „Nemzeti Híradó” című levélújság 1958. évi első számának vezércikkét.

A legutóbbi szovjet mesterséges hold-rakéta kilövések után, a szovjet politikusok tömeghisztéria kampányt indítottak a Szovjetunió fölényének bizonyítására. A szovjet államférfiak fenyegető üzeneteket küldtek a NATO országok miniszterelnökének és követelték tőlük, hogy tagadják meg az atomtámaszpontok létesítését és atomfegyverek felraktározását országaikban.

A szovjetunió vezetői el akarták hitetni a világgal, hogy egy kirobbanó újabb világháborúban a technikai fölény a szovjet blokk oldalán van. Ez azonban nem igaz. A népi demokráciák államainak lakossága ennek pontosan az ellenkezőjéről győződött meg. A Szovjetunió korszerű gépi berendezéseit külföldön, a fejlettebb iparral (fejlettebb technikával) rendelkező népi demokratikus országokban készítik, nevezetesen Németországban, Csehszlovákiában, Lengyelországban és Magyarországon. Ezek nélkül az államok nélkül a szovjet ipar nem tudott volna lépést tartani még a legfejletlenebb nyugati ország iparával sem. A Szovjetunió népei közül egyetlen egy sincs, amelyik alkalmas lenne a korszerű technika alkalmazására. A korszerű technika alkalmazásához egyrészt ötletesség, másrészt egy bizonyos alapfokú műveltség szükséges. A szovjet birodalom népei ma is a legázsiaibb sötétségben élnek, szinte állati sorban. Ki gondolhat akkor komoly, érett fővel a szovjet ipar magasabbrendűségére? Meg kell állapítanunk, hogy a szovjet népek közül a legműveltebbek, az oroszok és ukránok még mindig legalább 100 évvel elmaradtak az általános európai színvonalától. Ha sokáig tart országukban a kommunizmus, akkor ezt az elmaradást nem fog sikerülni behozniuk, mivel a nyugati országokban tovább fejlődik az élet.

A szovjet politikusok tisztában vannak ezzel. Ezért a szovjet tömb háborús fölényét a nukleáris fegyverek részleges betiltásával akarja elérni. Természetesen a szovjet politikusok ellene vannak a betiltás után a Szovjetunió területén a nemzetközi bizottság ellenőrző működésének. A Szovjet csak a nyugati államoknak akarja megtiltani a nukleáris fegyverek gyártását vagy a nukleáris kísérleteket. Ha Hruscsov és Bulganyin javaslatait elfogadnák, rövidesen az egész világ védtelenül állna szembe a szovjet imperializmus támadásával.

Ennek ellenére a Szovjetunió és a népi demokráciák hátszárja háború esetén nem lenne elég szilárd, mert:

- 1.) Minden népi demokratikus állam nyersanyaghiánnyal küzd.
- 2.) A szovjet ipar termelése egészen alacsony fokon áll, minőségi és mennyiségi tekintetben egyaránt és kizárólag a népi demokráciák termelésétől függ.
- 3.) A munkaverseny termelés következtében a gyártmányok minősége selejtes.
- 4.) A kolhozosított mezőgazdaság termelése a népi demokráciák országaiban állandó zavarokkal küzd.
- 5.) Mindezek miatt a szovjet tömb gazdasági helyzete állandó válsággal terhes.

Ezért a szovjet tömb számára a harmadik világháború végzetes kimenetelű lesz, mert a kommunizmus bukását fogja maga után vonni.

A kommunizmus szervezkedése a világon ennek ellenére élesen teszi fel a kérdést: A nyugati világ vagy az életet és vele együtt a demokráciát választja, vagy az emberi életmód pusztulását, az állati színvonalra való süllyedést, az állami kizsákmányolást, az egyéni érdekek teljes felszámolását, a mindenható pártállam hatalmát – a kommunizmust.

A nyugat már nem halogatja sokáig a döntést, az idő a Szovjetnek dolgozik. Tegnap még csak Ázsiában és Európában volt kommunizmus. Ma már Afrikában is terjesztik.

Ha végre kitör a kommunizmus elsöprésére meginduló háború, mi a kötelességünk nekünk, magyar hazafiaknak? Egységfrontban harcolni a körülöttünk élő népekkel (a románokkal, szlovákokkal, németekkel, lengyelekkel, ukránokkal stb.) együtt a Szovjetunió vereségéért, nemzeteink felszabadításáért, és a kommunizmus gyökeres kiirtásáért.

[3.] A magyar belpolitikai kép az 1958. év kezdetén.

A szovjetbarát kormány minden kérdésére ellenére a belpolitikai kép sem olyan rózsás a kommunista uralom szempontjából, mint amilyennek hirdetik. Egy bizonyos, s ezt tényként le kell szögeznünk; az országban nem fenyeget a belső felkelés, a jelenlegi kormányzatnak nem kell félnie a közeljövőben semmiféle lázadástól, mely megingathatná a kommunista rendszert. Ez igaz. De azért meg kell említenünk, hogy éppen az 1957. év eseményei és az 1957. év végén foganatosított intézkedések igazolták be a legjobban a kommunista rendszer ingatagságát hazánkban.

A gazdasági helyzetet elemezve a következő kép tárul elénk: Magyarország gazdasági életét a nép szörnyű megadóztatása révén, azaz az árucikkek és italféleségek árainak felemelésével, másrészt a keresetek nagyarányú csökkentésével sikerült némileg egyensúlyba hozni és a kormányzat így megmenekült az államcsödtől. A gazdasági élet egész területén továbbra is érezteti hatását a nyersanyaghiány. Ennek következtében növekszik a munkanélküliség. A falvakban a kormány terrorral támogatott erőszakos kolhozosítás miatt a parasztok elkeseredése nő, termelési kedve csökken. Az értelmiséggel szemben, nem egyszer nyíltan kifejezett bizalmatlanság az értelmiséget mindenestől szinte tolja a szovjet imperializmus elleni nemzeti ellenállás felé.

A kormányzat már 1957 októberében megalkotta az ún. üzemi tanácsokat (a volt üzemi bizottságokat), melyek megalakulásuk után – a mindenható párt támogatásával – azonnal felvették a harcot a néhol még meglévő amúgy is megcsorbított jogú munkástanácsokkal. Ebben a harcban, mint a kommunista világ egyéb területén is, nem a tömegek akarata diadalmaskodott, hanem a kormány intézkedése. 1957. november 17-én a kommunista kormányzat rendeletileg feloszlatta a munkástanácsokat.

A kormányzat még ennél az intézkedésnél is jóval tovább ment, amikor 1957. december 20-án a parlamenti fejbőlintó Jánosok gyülekezetével elfogadtatta az ún. népi ellenőrzésről szóló törvényt. Mit jelent a „népi ellenőrzés” bevezetése? Azt jelenti, hogy az ország egész gazdasági, társadalmi és politikai élete a legalsóbb szervektől a legmagasabb fokig teljesen ki lesz szolgáltatva a szovjet imperializmusnak dolgozó besúgó szervezetnek. A népi ellenőrök, azaz népi besúgók az egész ország korlátlan uraivá válnak és csakis Magyarország teljes kiszolgáltatását, leplezetlen gyarmatosítását jelenti.

Mindezek az intézkedések éppen nem a rendszer erejét, hanem ellenkezőleg, nagyfokú gyengeségét és végtelen félelmét jelzik. 1956 októberének és 1957 MUK szervezkedésének emléke még ma is vérfagyasztó a kommunista elnyomók számára.

Kérdés, úrrá tud-e lenni a gazdasági és társadalmi nehézségeken a mai kormányzat és megmenthető-e a kommunizmus Magyarországon és a népi demokratikus országokban? Nem. A kommunizmus már nem menthető meg, az 1956-os magyar forradalom sebeit a szovjetbirodalom nem fogja kiheverni, ebbe bele fog halni. A magyar forradalom a kommunizmus általános válságának legmélyebb szakaszán, ennek az embertelen, aljas, elnyomó rendszernek kikerülhetetlen pusztulását jelezte. Az 1956-os és 1957-es évek együttes jelenségei bemutatták, hogy a pusztulást megállítani nem, esetleg időlegesen feltartóztatni lehet. Az a bizonyos neo-revizionizmus és az ún. szektás álláspont Magyarországról indult ki és rövid időn belül megfojtja a kommunizmust.

A magyar hazafiaknak kötelessége a bukást siettetni és a Nemzeti Egységfrontba tömörülő pártok és szervezetek szoros együttműködését létrehozni. Ma, a kommunizmus belpolitikai nehézségei növekedésének idejében, a magyar hazafiaknak legfőbb kötelessége az Ellenállók Nemzeti Egységfrontjának erősítése.

„Hazádnak rendületlenül légy híve, óh magyar!”

A Nemzeti Ellenállás Acél Szervezete.